

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

15 юли 2015 година*

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на стомана за предварително налягане — Определяне на цени, подялба на пазара и обмен на чувствителна търговска информация — Комплексно нарушение — Едно-единствено продължено нарушение — Разграничаване — Тежест на нарушението — Смекчавачи обстоятелства — Равно третиране — Принцип на индивидуализиране на наказанията и санкциите — Преценка на способността за плащане — Известие на Комисията относно сътрудничеството от 2002 г. — Насоки относно метода за определяне на размера на глобите от 2006 г. — Пълен съдебен контрол“

По дело T-393/10,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, установено в Хам (Германия),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, установено в Хам,

Rampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, установено в Изерлон (Германия),

за които се явяват първоначално C. Stadler и N. Tkatchenko, впоследствие C. Stadler и S. Budde, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват V. Bottka, R. Sauer и C. Hödlmaier, в качеството на представители, подпомагани от M. Buntscheck, адвокат,

ответник,

с предмет искане за отмяна и изменение на Решение C(2010) 4387 окончателен на Комисията от 30 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/38344 — Стомана за предварително налягане), изменено с Решение C(2010) 6676 окончателен на Комисията от 30 септември 2010 г. и с Решение C(2011) 2269 окончателен на Комисията от 4 април 2011 г., както и искане за отмяна на писмото на генералния директор на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията от 14 февруари 2011 г.,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen (докладчик), председател, F. Dehousse и A. M. Collins, съдии,

секретар: K. Andová, администратор,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 юли 2014 г.,

постанови настоящото

Решение¹ [...]

II – По допустимостта на искането за отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г.

- 92 Трябва да се припомни, че в хода на производството на жалбоподателите е връчено писмо от генералния директор от 14 февруари 2011 г., с което се отхвърля искането за преоценка на способността им за плащане, подадено от тях до Комисията на 12 август 2010 г., тоест между приемането на първоначалното решение и подаването на настоящата жалба.
- 93 Писмото е изготвено след анализ на посочените от жалбоподателите фактически обстоятелства и отговорите им на редица въпроси, поставени от службите на Комисията между 12 август 2010 г. и 7 февруари 2011 г., и в него, въз основа на мотиви, които са противоположни на изложените в обжалваното решение, генералният директор приема, че глобата на жалбоподателите не трябва да се намалява поради отчитането на способността им за плащане.
- 94 В писмената реплика жалбоподателите искат да бъде допуснато допълване на исканията им в жалбата, като към тях се добави искане за отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г. (вж. точка 66 по-горе).
- 95 Комисията възразява срещу това искане, тъй като, първо, с писмото не се изменяло правното им положение и съответно то не подлежало на обжалване с цел отмяна, и второ, в подкрепа на искането на жалбоподателите за преоценка на способността им за плащане не били представени нови и съществени факти. Ето защо при това положение писмото от 14 февруари 2011 г. имало чисто потвърдителен характер. Освен това Комисията твърди, че тъй като преценката на способността за плащане на жалбоподателите попада в обхвата на правомощието за извършване на пълен съдебен контрол на Общия съд и тъй като при упражняването на това правомощие последният е длъжен да вземе предвид съществуващата фактическа обстановка към датата на произнасянето си, жалбоподателите нямат правен интерес от произнасяне на Общия съд относно правилността на преценката на способността им за плащане към датата на писмото от 14 февруари 2011 г.
- 96 Без съмнение писмено изразяване на становище от институция на Съюза или обикновено деклариране на намерения не може да представлява решение, което е възможно да се обжалва с жалба за отмяна по член 263, първа алинея ДФЕС, тъй като то нито може, нито е предназначено да произведе правно действие (вж. в този смисъл решения от 27 март 1980 г., *Sucrimex и Westzucker/Комисия*, 133/79, Rec, EU:C:1980:104, т. 15—19 и от 27 септември 1988 г., *Обединено кралство/Комисия*, 114/86, Rec, EU:C:1988:449, т. 12—15).
- 97 В съдебната практика също така се приема, че що се отнася до подадените от частноправни субекти жалби за отмяна, не всяко писмо на орган на Съюза, изпратено в отговор на направено от неговия адресат искане, представлява акт, който го засяга, по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, и който предоставя на този адресат право да подаде жалба за отмяна (вж. в този смисъл определение от 27 януари 1993 г., *Miethke/Парламент*, C-25/92, Rec, EU:C:1993:32, т. 10).

1 — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

- 98 От друга страна обаче, съгласно постоянната съдебна практика, само мерките, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на третите лица, като измени съществено правното им положение, представляват актове, които подлежат на обжалване по смисъла на член 263 ДФЕС (решение от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, Rec, EU:C:1981:264, т. 9; вж. също решение от 17 април 2008 г., Cestas/Комисия, T-260/04, Сб., EU:T:2008:115, т. 67 и цитираната съдебна практика).
- 99 В допълнение, за да се определи дали мярката, чиято отмяна се иска, подлежи на обжалване, следва да се изхожда от нейната същност, тъй като по принцип формата, в която е взета, е без значение в това отношение (решение IBM/Комисия, т. 98 по-горе, EU:C:1981:264, т. 9; вж. също решение Cestas/Комисия, т. 98 по-горе, EU:T:2008:115, т. 68 и цитираната съдебна практика).
- 100 Само актът, с който орган на Съюза определя позицията си недвусмислено и окончателно във форма, която позволява да се установи неговото естество, представлява решение, срещу което може да се подаде жалба за отмяна, при условие обаче че това решение не представлява потвърждение на по-ранен акт (вж. в този смисъл решение от 26 май 1982 г., Германия и Bundesanstalt für Arbeit/Комисия, 44/81, Rec, EU:C:1982:197, т. 12).
- 101 В случай че обжалваният акт е чисто потвърдителен акт, жалбата е допустима само при условие че потвърденият акт е обжалван в срок (вж. решения от 14 юли 1995 г., СВ/Комисия, T-275/94, Rec, EU:T:1995:141, т. 27 и от 10 юли 1997 г., AssiDomän Kraft Products и др./Комисия, T-227/95, Rec, EU:T:1997:108, т. 29 и цитираната съдебна практика). Всъщност жалба срещу потвърдително решение е недопустима само ако потвърденото решение е станало окончателно по отношение на заинтересованото лице, тъй като не е обжалвано в установения срок. В противен случай заинтересованото лице има право да оспори потвърденото или потвърдителното решение или и двете решения (решения от 11 май 1989 г., Maurissen и Union syndicale/Сметна палата, 193/87 и 194/87, EU:C:1989:185, т. 26 и от 18 декември 2007 г., Weißenfels/Парламент, C-135/06 P, Сб., EU:C:2007:812, т. 54).
- 102 От друга страна обаче, когато жалбоподателят пропусне срока, за да предприеме действия срещу решение, с което недвусмислено е приета мярка, която има правно действие, засягащо неговите интереси, и която е задължителна за него, той не може да възобнови този срок, като поиска от институцията да преразгледа решението си и като подаде жалба срещу решението за отказ, с което се потвърждава по-рано приетото решение (вж. решение от 15 март 1995 г., COBREC AF и др./Комисия, T-514/93, Rec, EU:T:1995:49, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 103 Именно с оглед на предходните съображения трябва да се разгледа допустимостта на искането на жалбоподателите за отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г., в което генералният директор отхвърля искане, което е подадено от жалбоподателите след приемането на първоначалното решение и с което се иска преоценка на способността им за плащане (вж. точки 60 и 61 по-горе).
- 104 В това отношение доводът на Комисията, че не била длъжна да се произнася по исканията за преоценка на способността за плащане на предприятия, подадени след приемането на съответните решения за налагани на глоби, в разглеждания случай е неотносим. Всъщност в разглеждания случай е безспорно, че службите на Комисията се произнасят по подаденото от жалбоподателите ново искане, след като анализират нови документи, представени от последните в подкрепа на тяхното искане, като службите им отправят редица въпроси именно във връзка с тези документи.
- 105 В допълнение, след приключването на този анализ генералният директор обоснова отказа да уважи подаденото от жалбоподателите искане за намаляване на глобата с мотиви, които са противоположни на изложените в първоначалното решение. Всъщност, макар, от една страна, в първоначалното решение Комисията да посочва, че положението на жалбоподателите е толкова

тежко, че е вероятно да изчезнат независимо от размера на глобите, които ще им бъдат наложени, от друга страна обаче, в писмото от 14 февруари 2011 г. генералният директор счита, че с оглед на предвижданията за паричния поток на WDI, предоставени от жалбоподателите след първоначалното решение, те не са доказали, че това дружество само не може да си набави необходимото финансиране, за да плати всички глоби.

- 106 Освен това размерът на глобите, по отношение на който генералният директор извършва преценката си на способността за плащане на жалбоподателите, е размерът, който им е определен вследствие на първото решение за изменение. Този размер обаче се различава от размера, по отношение на който е извършена първата преценка на способността за плащане в първоначалното решение.
- 107 От гореизложените съображения следва, че в писмото от 14 февруари 2011 г. генералният директор преценява способността за плащане на жалбоподателите, отчитайки фактически и правни обстоятелства, различни от разгледаните в първоначалното решение, и че посоченият от генералния директор мотив, за да се откаже намаляване на наложената им глоба, е различен от мотива, с който е бил обоснован отказът на първото искане за намаляване в първоначалното решение. Ето защо писмото от 14 февруари 2011 г. не може да се счита единствено за потвърждение на първоначалното решение, както твърди Комисията (вж. в този смисъл решения от 7 февруари 2001 г., *Inpesca/Комисия*, T-186/98, Rec, EU:T:2001:42, т. 44—51 и от 22 май 2012 г., *Sviluppo Globale/Комисия*, T-6/10, EU:T:2012:245, т. 22—24).
- 108 При всички положения трябва да се припомни, че жалбоподателите са подали искането си за отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г. в срока за обжалване, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, при това в рамките на настоящото производство по обжалване, което също е насочено срещу обжалваното решение. Следователно към датата, на която жалбоподателите са поискали допълване на обхвата на настоящата жалба с писмото от 14 февруари 2011 г., първоначалното решение не е било още окончателно. Възможно съгласно припомнената в точка 101 по-горе съдебна практика при това положение, дори да се допусне, че писмото от 14 февруари 2011 г. трябва да се счита за акт, с който единствено се потвърждава първоначалното решение, това обстоятелство не може да доведе до недопустимост на такова искане за отмяна.
- 109 Накрая, трябва да се отбележи, че упражняването от съда на Съюза на правомощието му за извършване на пълен съдебен контрол не изключва, а налага той да упражни — доколкото това е поискано от жалбоподателя, с изключение на абсолютните основания за отмяна, които при спазване на принципа на състезателност той трябва да разглежда служебно — контрол върху извършените от Комисията правни и фактически преценки (вж. решение от 10 юли 2014 г., *Telefónica и Telefónica de España/Комисия*, C-295/12 P, Сб., EU:C:2014:2062, т. 51—57 и цитираната съдебна практика). Впрочем, както основателно посочва Комисията, макар извършващият пълен съдебен контрол съд да трябва по принцип да вземе предвид правното и фактическото положение, което съществува към датата, на която постановява своето решение, когато счита, че е обосновано да упражни правомощието си за изменение (вж. в този смисъл решения от 6 март 1974 г., *Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия*, 6/73 и 7/73, Rec, EU:C:1974:18, т. 51 и 52; от 14 юли 1995 г., *CB/Комисия*, T-275/94, Rec, EU:T:1995:141, т. 61 и от 5 октомври 2011 г., *Romana Tabacchi/Комисия*, T-11/06, Сб., EU:T:2011:560, т. 282—285), това задължение не води до отпадане на всякакъв правен интерес за предприятията, санкционирани от Комисията за нарушаване на член 101 ДФЕС, от това съдебният контрол да обхване и основателността на извършените от Комисията фактически и правни преценки предвид съществуващото правно и фактическо положение към момента на извършването им. Ето защо сама по себе си вероятността, що се отнася до преценката на способността за плащане на жалбоподателите, Общия съд да реши да упражни правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол, не води, както твърди Комисията, до безпредметност на контрола върху преценките, съдържащи се в писмото от 14 февруари 2011 г.

110 Следователно възраженията на Комисията за недопустимост на искането за отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г. трябва да се отхвърлят.

[...]

А— По първото и второто основание, изведени от погрешното заключение на Комисията, че от 1 януари 1984 г. жалбоподателите са участвали без прекъсване в едно-единствено продължено нарушение

121 В първата част от първото основание жалбоподателите твърдят, че от една страна, поради периода на прекъсване от почти година и половина между края на Клуб Цюрих и началото на Клуб Европа и от друга страна, поради различията в организацията и функционирането на тези две споразумения Комисията не е можела да приеме, че тези две отделни нарушения са съставлявали едно-единствено продължено нарушение. От това следвало, че преследването на нарушенията, извършени преди началото на Клуб Европа, а именно 12 май 1997 г., е погасено по давност по силата на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003.

122 Във втората част от първото основание жалбоподателите твърдят, че Комисията не е отчела факта — удостоверен с тетрадките, съдържащи водените от Emesa бележки — че WDI се е разграничило от споразуменията, приведени в действие в рамките на Клуб Цюрих, по начин, който е бил очевиден за всички други предприятия, присъствали на срещата на 9 януари 1996 г. Ето защо поради тази причина преследването на всички нарушения, извършени от WDI преди 12 май 1997 г., също било погасено по давност по силата на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003.

123 Второто основание е изтъкнато при условията на евентуалност и с него жалбоподателите твърдят, че нарушението, за което им се търси отговорност, най-малкото е трябвало да се разглежда като продължавано и че във връзка с определената продължителност при изчисляването на глобите Комисията е трябвало да вземе предвид прекъсването на картелната дейност в преходния период.

124 Следователно най-напред трябва да се провери дали Комисията е имала основание да приеме, че WDI е участвало в едно-единствено продължено нарушение.

1. По наличието на едно-единствено продължено нарушение

а) Съставни елементи на картела и квалифициране на разглежданото едно-единствено нарушение в обжалваното решение

125 Макар в писмената защита и в писмената дуплика Комисията да твърди, че нарушението в разглеждания случай е „продължено или продължавано“, веднага трябва да се припомни, че в обжалваното решение това нарушение е квалифицирано единствено като „едно-единствено и продължено“ (съображение 609 от обжалваното решение), а не като продължавано. Следователно жалбоподателите са били санкционирани за нарушение, извършено без прекъсване от Klöckner Draht, впоследствие WDI, от 1 януари 1984 г., а от WDV и Ramrus, считано от датите, на които тези дружества са придобили контрола върху WDI (вж. точки 54—57 по-горе).

126 Всъщност в съображение 122 от обжалваното решение Комисията описва картела, за участието в който се търси отговорност от жалбоподателите, като „общоевропейска договореност, състояща се от т.нар. етап „Цюрих“ и т.нар. „европейски“ етап и/или от национални/регионални договорки според случая“.

- 127 Съображения 123—135 от обжалваното решение представят накратко тези различни споразумения и съгласувани практики, които след това са подробно изложени и преценени от гледна точка на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП. Както бе припомнено в точки 40—53 по-горе, според Комисията по специално от хронологична гледна точка картелът е съставен от седем основни елемента.
- 128 Първо, Клуб Цюрих, тоест първият етап от общоевропейското споразумение, съществува от 1 януари 1984 г. до 9 януари 1996 г. и включва определяне на квоти по страни (Германия, Австрия, Бенелюкс, Франция, Италия, и Испания), разпределяне на клиенти, цени и обмен на чувствителна търговска информация. В него първоначално участват Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK и Redaelli, което представлява и редица италиански предприятия — поне от 1993 г. — към които впоследствие се присъединяват Emesa през 1992 г. и Tysca през 1993 г.
- 129 Второ, Клуб Италия — национална договореност, която съществува от 5 декември 1995 г. до 19 септември 2002 г. и която засяга определянето на квоти за Италия и износа от тази страна към останалата част от Европа. В него участват италианските предприятия Redaelli, ITC, CB и Itas, към които впоследствие се присъединяват Tréfileurope и Tréfileurope Italia на 3 април 1995 г., SLM на 10 февруари 1997 г., Trame на 4 март 1997 г., Tysca на 17 декември 1996 г., DWK на 24 февруари 1997 г. и Austria Draht на 15 април 1997 г.
- 130 Трето, споразумението за Юга е регионална договореност, по която италианските предприятия Redaelli, ITC, CB и Itas преговарят и която сключват през 1996 г. с Tysca и Tréfileurope, за да определят степента на навлизане на всеки от участниците в южните страни (Испания, Италия, Франция, Белгия и Люксембург) и да се ангажират за съвместно договаряне на квотите с другите производители от Северна Европа.
- 131 Четвърто, Клуб Европа, тоест вторият етап от общоевропейското споразумение, през май 1997 г. обединява Tréfileurope, Nedri, WDI, DWK, Tysca и Emesa. Срещите на Клуб Европа, в които понякога са могли да се включват други европейски производители (вж. точка 48 по-горе), приключват през септември 2002 г. Споразумението е имало за цел да се преодолее кризата с Клуб Цюрих и да се поделят нови квоти (изчислени за периода от четвъртото тримесечие на 1995 г. до първото тримесечие на 1997 г.), да се разпредели клиентелата и да се определят цените. Постоянните членове договарят правила за координиране, включително определянето на координатори, които отговарят за прилагането на договорките в редица страни и за координирането с другите заинтересовани предприятия, извършващи дейност в съответните страни или по отношение на същите клиенти. Техните представители се срещат редовно на различни равнища, за да следят прилагането на договорките. Те обменяли чувствителна търговска информация. При отклонение от договореното поведение се е прилагала адекватна система за компенсирание.
- 132 Пето, в рамките на общоевропейските части на картела шестимата постоянни членове, към които понякога се присъединяват италианските производители и Fundia, поддържат също двустранни или многостранни контакти и участват в определянето на цени и в разпределянето на клиентела на ad hoc принцип, ако имат интерес. Така Tréfileurope, Nedri, WDI, Tysca, Emesa, CB и Fundia координират заедно цените и обемите за клиента Addtek. Тези проекти се отнасят главно за Финландия, Швеция и Норвегия, но и за Нидерландия, Германия, балтийските държави и Централна и Източна Европа. Координацията по отношение на клиента Addtek започва по времето на Клуб Цюрих от общоевропейското споразумение и продължава поне до края на 2001 г.
- 133 Шесто, през периода, продължил поне от септември 2000 г. до септември 2002 г., шестимата постоянни членове, ITC, CB, Redaelli, Itas и SLM, се срещат редовно с цел включване на италианските предприятия в Клуб Европа в качеството на постоянни членове. Италианските предприятия са желали да увеличат квотата си в Европа, докато Клуб Европа е поддържал

статуквото. За целта се провеждат срещи в рамките на Клуб Италия, за да се приеме единна позиция за италианските предприятия, срещи в рамките на Клуб Европа, за да се разгледат претенциите на италианските предприятия, и срещи между участниците в Клуб Европа и италианските представители, за да се стигне до сближаване между участниците в тези две споразумения. В хода на тези срещи участвалите предприятия са обменяли чувствителна търговска информация. За нуждите на преразпределението на европейските квоти с цел включване на италианските производители тези предприятия се договарят да използват нов референтен период (от 30 юни 2000 г. до 30 юни 2001 г.). Те също така се споразумяват по общия обем на износа на италианските предприятия към останалата част от Европа. Успоредно с това се обсъждат цените, тъй като членовете на Клуб Европа целят приемането в европейски мащаб на прилагания от италианските производители в рамките на Клуб Италия механизъм за определяне на цените.

- 134 Седмо, Комисията също така отбелязва съществуването на Клуб España, който е успоредна на останалите елементи на картела договореност, засягаща испанския и португалския пазар (вж. точка 52 по-горе).
- 135 В съображения 610—612 от обжалваното решение Комисията посочва причините, поради които счита, че всички тези неправомерни елементи в своята цялост са съставлявали съгласувана съвкупност от мерки, чиято единствена цел е била ограничаване на конкуренцията на пазара на стоманата за предварително напъгане (СПН) на европейско и национално равнище. Така Комисията приема, че всички установени антиконкурентни договорки са имали единна антиконкурентна търговска цел, а именно да нарушат или да премахнат нормалните конкурентни условия на пазара на СПН и да установят общо равновесие чрез съвместни механизми на различните равнища на извършване на нарушението, тоест определянето на цени, разпределянето на квоти и клиенти, както и обмена на чувствителна търговска информация.
- 136 По-специално, в съображение 613 от обжалваното решение Комисията уточнява причините, поради които етапите на Клуб Цюрих и на Клуб Европа съставляват едно-единствено нарушение въпреки наличието на преходен период. Комисията по-специално отбелязва провеждането на срещи още от края на Клуб Цюрих с цел засягане на свободната конкуренция и установяване на трайна общоевропейска договорка. Тя посочва също, че действието на сключените договори под егидата на Клуб Цюрих е продължило през преходния период и че функционирането на регионалните договорки, които обслужват същата единна цел, преследвана от всяка от съставните части на картела, е продължило през същия период.
- 137 В съображения 614 и 615 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че конкретни механизми за функциониране на различните елементи на картела са осигурявали координация между общоевропейските договорки и различните национални споразумения. Така според Комисията въведената в Клуб Италия система на квоти е вдъхновила възприетата система от Клуб Цюрих. Освен това координацията между Клуб Европа и италианските производители и била осигурявана от Tréfileurope, а координацията между Клуб Европа и Клуб España се е осигурявала от Tусса и от Emesa, които участвали в двата клуба.
- 138 Съгласно съображения 616—621 в крайна сметка всички участници в антиконкурентните договорки са участвали на различни равнища в общ антиконкурентен план, чието изпълнение е било непрекъснато от 1984 г. до края на 2002 г., както що се отнася до целите на този план, така и по отношение на неговите основни характеристики.
- 139 В съображение 622 от обжалваното решение Комисията посочва, че макар всички участници в картела да не са участвали поотделно във всички елементи на нарушението, всички те са се възползвали от осъществявания между участниците обмен на информация и са знаели, че участието им е част от общ план.

140 Жалбоподателите не са съгласни с преценката, че Клуб Цюрих и Клуб Европа, участието си в които не оспорват, съставляват два елемента от едно-единствено нарушение.

б) Понятие за едно-единствено нарушение

141 Съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с непрекъснато поведение, дори когато един или няколко елемента от тази поредица от действия или от това непрекъснато поведение биха могли и сами по себе си да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните действия се вписват в един общ план поради своята еднаква цел, нарушаваща конкуренцията във вътрешния пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези действия в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (решения от 8 юли 1999 г., Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Rec, EU:C:1999:356, т. 81; от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Rec, EU:C:2004:6, т. 258 и от 6 декември 2012 г., Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, Сб., EU:C:2012:778, т. 41).

142 Следователно предприятието, участвало в такова едно-единствено комплексно нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятието за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (решения Комисия/Anic Partecipazioni, т. 141 по-горе, EU:C:1999:356, т. 83, 87 и 203; Aalborg Portland и др./Комисия, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 83 и Комисия/Verhuizingen Coppens, т. 141 по-горе, EU:C:2012:778, т. 42).

143 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното едно-единствено продължено нарушение, като в този случай Комисията е в правото да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това едно-единствено продължено нарушение, но да е знаело за всички други предвидани или вече извършени от останалите участници в картела неправомерни действия в изпълнение на същите цели или да е могло разумно да ги предвиди и да е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, т. 141 по-горе, EU:C:2012:778, т. 43).

144 Обратно, ако предприятието е участвало пряко в едно или в повече антиконкурентни действия, съставляващи едно-единствено продължено нарушение, но не е доказано, че то е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за всички преследвани от останалите участници в картела общи цели и че е знаело за всички предвидани или вече извършени от споменатите участници неправомерни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, Комисията е в правото си да търси от него отговорност само за действията, в които пряко е участвало, както и за предвижданите или вече извършените от останалите участници действия в изпълнение на същите като

преследваните от това предприятие цели, за които действия е доказано, че предприятието е знаело или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, т. 141 по-горе, EU:C:2012:778, т. 44).

- 145 Това все пак не може да доведе до освобождаване на предприятието от отговорност за действията, в които е безспорно, че е участвало, или за които действително може да му бъде вменена отговорност. Решение на Комисията, в което общ картел се квалифицира като едно-единствено продължено нарушение, обаче може да се раздели по този начин само ако, от една страна, в хода на административното производство на посоченото предприятие е дадена възможността да разбере, че следва да носи отговорност и за всяко от действията, съставляващи това нарушение, и следователно да се защити в тази насока, и от друга страна, ако въпросното решение е достатъчно ясно в това отношение (решение Комисия/Verhuizingen Coppens, т. 141 по-горе, EU:C:2012:778, т. 45 и 46).
- 146 В това отношение съдебната практика определя няколко релевантни критерия за преценката дали дадено нарушение следва да се разглежда като едно-единствено нарушение, а именно идентичността в целите на съответните практики, идентичността на съответните стоки и услуги, идентичността на участващите в нарушението предприятия и идентичността на условията на неговото извършване. Освен това идентичността на физическите лица, участващи от името на предприятията, и идентичността на географското приложно поле на разглежданите практики също са обстоятелства, които могат да бъдат взети предвид за целта на тази проверка (вж. решение от 17 май 2013 г., Trelleborg Industrie и Trelleborg/Комисия, T-147/09 и T-148/09, Сб., EU:T:2013:259, т. 60 и цитираната съдебна практика).
- 147 Накрая, фактът, че предприятие не е участвало във всички съставни елементи на даден картел или че е имало незначителна роля в областта, в която е участвало, трябва да се вземе предвид при преценката на тежестта на нарушението и евентуално при определянето на глобата (решения Комисия/Anic Partecipazioni, т. 141 по-горе, EU:C:1999:356, т. 90 и Aalborg Portland и др./Комисия, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 86).

в) Обстоятелства, приети за установени по отношение на жалбоподателите

- 148 В съображения 796—799 Комисията посочва, че от жалбоподателите се търси отговорност поради, първо, участието на Klöckner Draht, впоследствие на WDI в Клуб Цюрих от 1 януари 1984 г. до 9 януари 1996 г. (вж. точка 128 по-горе), второ, участието на WDI в срещите, проведени през преходния период (от 9 януари 1996 г. до 12 май 1997 г.), трето, участието на WDI в Клуб Европа от 12 май 1997 г. до 19 септември 2002 г. (вж. точка 131 по-горе), по-специално в качеството му на координатор за Германия, и четвърто, осъществяваната координация по отношение на клиента Addtek от 1984 г. до 2002 г.
- 149 Предвид критериите, установени в припомнената в точки 141—147 по-горе съдебна практика, жалбоподателите не оспорват нито участието си в Клуб Цюрих и в Клуб Европа, нито това, че са знаели за различните елементи от нарушението. От друга страна обаче, те считат, че тези различни неправомерни елементи не са част от общ план и че WDI прекъсва антиконкурентните си действия през преходния период.

По наличието на общ план

- 150 Според жалбоподателите, за да докаже наличието на общ план, Комисията не е можела единствено да посочи, че различните елементи от нарушението засягат същия икономически сектор, без да установи наличието на взаимодопълняемост между различните засегнати елементи като например наличието на рамков договор. В това отношение Комисията не можела да се позовава на присъствието на общи участници. От друга страна обаче, тя погрешно не

извякла никакъв извод от факта, че географският обхват на вземаните решения в областта на квотите е засягал националните пазари в рамките на Клуб Цюрих и целия европейски пазар в рамките на Клуб Европа. Освен това условията на координацията били различни, тъй като в срещите на Клуб Европа участвали директорите, отговарящи за продажбите, а в срещите на Клуб Цюрих участвали само ръководните кадри. Също така в Клуб Европа били въведени национални координатори, докато Клуб Цюрих функционирал с централен офис за единно уведомяване.

- 151 С нито един от тези доводи обаче не може да се постави под въпрос извършеното в обжалваното решение доказване.
- 152 Всъщност, както посочва Комисията, санкционираният в обжалваното решение картел се е състоял от съвкупност от последователни във времето споразумения на местно (национално или регионално) и европейско равнище, чиято обща цел е била осигуряването на стабилност без конкуренция на европейския пазар на СПН, характеризиращ се със структурен свръхкапацитет.
- 153 Безспорно е освен това, че използваните средства за постигането на тази цел — а именно определянето на цени, разпределянето на квоти и на клиенти, както и обмена на чувствителна търговска информация — са били общи за всички елементи на картела. Основните участници в Клуб Цюрих и в Клуб Европа, сред които са жалбоподателите, са били едни и същи предприятия. Комисията твърди, без това да се оспорва, че в повечето случаи тези предприятия са били представлявани от едни и същи физически лица в Клуб Цюрих, а след това в Клуб Европа.
- 154 Освен това механизмите за координация между Клуб Цюрих, впоследствие Клуб Европа, от една страна, и националните договорки (споразуменията за Юга, Клуб Италия и Клуб Еспања), от друга страна, макар да не са били напълно идентични, при всички положения са били приведени в действие. Всъщност, от една страна, безспорно е, че италианските производители са участвали пряко в Клуб Цюрих, докато координацията между Клуб Европа и Клуб Италия се е осигурявала от Tréfileurope. От друга страна, координацията между Клуб Еспања и Клуб Европа е била реализирана чрез включването на Emesa и Tусса в последния от тях.
- 155 Тези фактически констатации, извършени от Комисията в обжалваното решение и неоспорени от жалбоподателите, позволяват да се направи изводът, че нарушението е едно-единствено и се състои от множество елементи по смисъла на цитираната в точка 146 по-горе съдебна практика.
- 156 Що се отнася до различията между Клуб Цюрих и Клуб Европа, на които се позовават жалбоподателите и които впрочем са посочени също в обжалваното решение, трябва да се отбележи, че те изобщо не поставят под въпрос констатацията за наличие на едно-единствено нарушение, а напротив, отразяват желанието за въвеждане на по-ефикасни средства за постигането на същата цел, която преследват всички участници в различните картелни договорки, а именно да се ограничат последиците от конкуренцията на пазар със структурен свръхкапацитет, по-специално чрез споразумения относно цените, производствените квоти и разпределянето на основните клиенти.
- 157 Тази констатация позволява да се обясни отбелязаното от жалбоподателите видимо противоречие между съображения 186 и 629 от обжалваното решение. Всъщност, макар единният характер на преследваната от картела обща цел в неговите последователни съставни части да е установен, всяко от споразуменията, които заедно съставляват разглежданото едно-единствено нарушение, се е отличавало с повече или по-малко ограничения си географски обхват, както и с използваните методи за осигуряване на надзор по изпълнението на ангажиментите, които от своя страна били идентични и са се отнасяли до цените, квотите за доставка, разпределянето на клиенти и обмена на чувствителна търговска информация.

158 Следователно функционалните различия между двата последователни етапа на общеевропейските договорки не са пречка за установяването на наличие на общ план, характеризиращ се с идентичност на съответната антиконкурентна цел, част от който последователно са Клуб Цюрих и Клуб Европа (вж. в този смисъл решения Aalborg Portland и др./Комисия, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 258; от 21 септември 2006 г., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Rec, EU:C:2006:592, т. 110 и Trelleborg Industrie и Trelleborg/Комисия, т. 146 по-горе, EU:T:2013:259, т. 60 и цитираната съдебна практика).

По значението на твърденията на жалбоподателите, че дейността на картела е била прекъсната, за квалификацията на нарушението и за настъпването на давността

159 В писмените си становища жалбоподателите твърдят, че вследствие на сериозните разногласия, възникнали в Клуб Цюрих от 1995 г. нататък, той престанал да функционира до началото на Клуб Европа. Съответно налице било прекъсване за период от година и четири месеца във функционирането на картела и това не позволявало Клуб Цюрих и Клуб Европа да се считат за отделни елементи от едно-единствено нарушение.

160 Без дори да е необходимо да се взема предвид фактът, че в отговора си на изложението на възраженията и в хода на съдебното заседание жалбоподателите признават, че действието на регионалните и националните договорки не е прекъсвано през преходния период, трябва да се припомни, че поради посочените в точки 152—158 по-горе причини, единството на преследваните цели и на средствата, използвани от всяко от установените от Комисията антиконкурентни споразумения, както и a fortiori — в случая на Клуб Цюрих и на Клуб Европа — присъствието на едни и същи основни производители, позволяват да се установи наличието на общ план по смисъла на припомнената в точки 141—147 по-горе съдебна практика, част от който последователно са били тези два клуба.

161 Впрочем жалбоподателите не оспорват участието си в Клуб Цюрих до 9 януари 1996 г. и признават, че са участвали в Клуб Европа от 12 май 1997 г. Следователно — дори да се допусне, че преходният период представлява прекъсване на функционирането на картела или само период на спиране на всякаква неправомерна дейност от страна на жалбоподателите — те основателно са счетени за отговорни за участието им в едно-единствено нарушение с оглед на установената по-горе приемственост на цели и средства. Освен това, тъй като продължителността на преходния период е по-малка от петгодишния период, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, разглежданото едно-единствено нарушение, в което са участвали жалбоподателите, би трябвало най-много да се разглежда като продължавано вместо като продължено, ако се приеме, че въпросният период представлява прекъсване (вж. в този смисъл решение Trelleborg Industrie и Trelleborg/Комисия, т. 146 по-горе, EU:T:2013:259, т. 70—95 и цитираната съдебна практика).

162 Следователно, тъй като първото основание е изведено от настъпването на давността за периода преди 12 май 1996 г., то трябва да се отхвърли изцяло, независимо от това дали преходният период представлява или не представлява прекъсване на нарушението.

163 Същевременно, ако доводите на жалбоподателите във връзка с прекъсването на нарушението през преходния период се окажат основателни, в този случай те биха могли да искат да не бъдат санкционирани за периода, през който е продължило прекъсването (вж. в този смисъл решение Trelleborg Industrie и Trelleborg/Комисия, т. 146 по-горе, EU:T:2013:259, т. 88). Ето защо се налага произнасяне и по тези доводи, като, на първо място, се разгледат твърденията за прекъсването на картела като цяло, а на второ място, твърденията относно спирането на участието на жалбоподателите в картела.

2. По основателността на твърденията на жалбоподателите във връзка с прекъсването на участието им в картела

164 За да приеме, че антиконкурентните действия на участниците в Клуб Цюрих са продължили през преходния период, в съображение 613 от обжалваното решение Комисията изтъква припомнените в точка 136 по-горе доводи. Също така в приложение 2 към обжалваното решение се отбелязват единадесет срещи, по време на които е имало обмен на информация и са били постигнати споразумения относно цените и разпределянето на квоти. Жалбоподателите са имали възможност да се запознаят с писмените доказателства, към които Комисията препраща в приложение 2, първоначално в помещенията на Комисията след изложението на възраженията, а в последствие в секретариата на Общия съд след разпоредените на Комисията действия по събиране на доказателства преди съдебното заседание.

165 Трябва да се припомни, че съгласно дадените в хода на съдебното заседание уточнения от жалбоподателите, те не оспорват факта, че действието на регионалните споразумения е продължило през преходния период, но твърдят, че в дейността на общоевропейската част на картела е имало прекъсване между края на Клуб Цюрих и началото на Клуб Европа.

а) Припомняне на принципите относно доказателствената тежест и събирането на доказателства

166 Според постоянната съдебна практика относно доказателствената тежест, от една страна, страната или органът, която/който твърди, че има нарушение на правилата за конкуренция, трябва да докаже това, като установи надлежно фактическия състав на нарушението, и от друга страна, предприятието, което се позовава на довод в своя защита срещу констатация за нарушение, трябва да докаже, че са изпълнени условията за прилагане на този довод, така че тогава посоченият орган трябва да прибегне до други доказателства (решение от 16 ноември 2006 г., *Peróxidos Orgánicos/Комисия*, T-120/04, Rec, EU:T:2006:350, т. 50; в този смисъл вж. също решения от 17 декември 1998 г., *Baustahlgewebe/Комисия*, C-185/95 P, Rec, EU:C:1998:608, т. 58 и *Aalborg Portland и др./Комисия*, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 78). Продължителността на нарушението е съставомерен елемент на понятието за нарушение по член 101, параграф 1 ДФЕС, доказването на който елемент основно е в тежест на Комисията (решения от 7 юли 1994 г., *Dunlop Slazenger/Комисия*, T-43/92, Rec, EU:T:1994:79, т. 79 и *Peróxidos Orgánicos/Комисия*, посочено по-горе, EU:T:2006:350, т. 51).

167 Това разпределение на тежестта на доказване може да се променя, доколкото фактическите обстоятелства, на които се позовава една от страните, могат да породят задължение за другата страна да даде обяснение или обосновка, при липсата на което/която може да се заключи, че въпросните обстоятелства са доказани (вж. в този смисъл решение *Aalborg Portland и др./Комисия*, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 79 и решение *Peróxidos Orgánicos/Комисия*, т. 166 по-горе, EU:T:2006:350, т. 53).

168 Що се отнася до доказателствените средства, които Комисията може да използва, водещият принцип в конкурентното право е принципът на свободата при събиране на доказателствата (решения от 25 януари 2007 г., *Dalmine/Комисия*, C-407/04 P, Сб., EU:C:2007:53, т. 63 и от 8 юли 2004 г., *JFE Engineering и др./Комисия*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Rec, EU:T:2004:221, т. 273). В рамките на антиконкурентните практики и споразумения дейностите обикновено се развиват скрито, срещите се провеждат тайно, най-често в трета държава, и свързаната с тях документация е сведена до минимум, тъй като забраната за участие в антиконкурентни практики и споразумения, както и санкциите, които могат да бъдат наложени на нарушителите, са общоизвестни. Дори Комисията да открие доказателства, удостоверяващи изрично неправомерно установяване на контакт между операторите, като протоколи от срещи, обикновено те биха били само непълни и откъслечни, поради което често се оказва необходимо някои подробности да се възстановят по дедуктивен път. В повечето случаи съществуването на

антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определени съвпадения и улики, които при липсата на друго смислено обяснение взети заедно могат да представляват доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (решение Aalborg Portland и др./Комисия, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 55—57). Такива улики и съвпадения позволяват да се установи не само наличието на антиконкурентни действия или споразумения, но и продължителността на дадено непрекъснато антиконкурентно поведение и периодът на прилагане на споразумение, сключено в нарушение на нормите на конкурентното право (решение от 21 септември 2006 г., Technische Unie/Комисия, C-113/04 P, Rec, EU:C:2006:593, т. 166).

- 169 Комисията трябва да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че нарушението е извършено (вж. решения от 6 юли 2000 г., Volkswagen/Комисия, T-62/98, Rec, EU:T:2000:180, т. 43 и 72 и цитираната съдебна практика и от 25 октомври 2005 г., Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Rec, EU:T:2005:367, т. 217). Не е задължително обаче всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Всъщност достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговарят на това изискване (решения JFE Engineering и др./Комисия, точка 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 180 и Groupe Danone/Комисия, посочено по-горе, EU:T:2005:367, т. 218; в този смисъл вж. също решение от 20 април 1999 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, наречено „PVC II“, T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Rec, EU:T:1999:80, т. 768—778). Що се отнася до продължителността на нарушението, съдебната практика изисква при липса на доказателства, позволяващи непосредствено да се установи продължителността на нарушението, Комисията да се основе поне на доказателства за достатъчно близки във времето факти, така че да може разумно да се приеме, че това нарушение е продължило без прекъсване между две конкретни дати (решения Technische Unie/Комисия, т. 168 по-горе, EU:C:2006:593, т. 169; Dunlop Slazenger/Комисия, т. 166 по-горе, EU:T:1994:79, т. 79 и Peróxidos Orgánicos/Комисия, точка 166 по-горе, EU:T:2006:350, т. 51).
- 170 Що се отнася до доказателствената стойност, която следва да се придаде на отделните доказателства, следва да се подчертае, че единственият релевантен критерий за преценка на свободно представените доказателства е тяхната достоверност (решение Dalmine/Комисия, т. 168 по-горе, EU:C:2007:53, т. 63; вж. също решения от 8 юли 2004 г., Mannesmannröhren-Werke/Комисия, T-44/00, Rec, EU:T:2004:218, т. 84 и цитираната съдебна практика и JFE Engineering и др./Комисия, т. 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 273). Според общоприложимите правила относно доказателствата достоверността и следователно доказателствената стойност на даден документ зависят от неговия произход, от обстоятелствата по неговото изготвяне, от неговия адресат и от съдържанието му (решение от 15 март 2000 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Rec, EU:T:2000:77, т. 1053; заключението на съдия Vesterdorf, изпълняващ функцията на генерален адвокат, по дело Rhône-Poulenc/Комисия, T-1/89, Rec, EU:T:1991:38). По-конкретно следва да се придаде голямо значение на обстоятелството, че даден документ е съставен в непосредствена връзка с фактите (решение от 11 март 1999 г., Ensidesa/Комисия, T-157/94, Rec, EU:T:1999:54, т. 312) или от пряк свидетел на тези факти (вж. в този смисъл решение JFE Engineering и др./Комисия, т. 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 207). Документите, от които е видно, че са осъществени контакти между няколко предприятия и че тези предприятия са преследвали именно целта да се отстрани предварително несигурността, свързана с бъдещото поведение на конкурентите им, доказват в достатъчна степен наличието на съгласувана практика (вж. в този смисъл решение от 16 декември 1975 г., Suiker Unie и др./Комисия, 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, Rec, EU:C:1975:174, т. 175 и 179). Освен това изявленията, които не са в интерес на техния автор, трябва по принцип да се разглеждат като особено надеждни доказателства (вж. в този смисъл решение JFE Engineering и др./Комисия, т. 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 207, 211 и 212).

- 171 Освен това в съдебната практика се приема трайно, че съобщаването на сведения на конкуренти с цел да се подготви антиконкурентно споразумение е достатъчно, за да се докаже съществуването на съгласувана практика по смисъла на член 101 ДФЕС (решения от 5 декември 2013 г., Solvay/Комисия, C-455/11 P, EU:C:2013:796, т. 40; от 6 април 1995 г., Trefilunion/Комисия, T-148/89, Rec, EU:T:1995:68, т. 82 и от 8 юли 2008 г., ВРВ/Комисия, T-53/03, Сб., EU:T:2008:254, т. 178).
- 172 Накрая, следва да се припомни, че ролята на съда, сезиран с жалба срещу решение на Комисията, с което се установява нарушение на конкурентното право и се налагат глоби на адресатите му, се състои в това да прецени дали доказателствата, посочени от Комисията в нейното решение, са достатъчни, за да се установи наличието на нарушение (решение JFE Engineering и др./Комисия, т. 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 174 и 175; в този смисъл вж. също решение PVC II, т. 169 по-горе, EU:T:1999:80, т. 891). Ако съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на адресатите на решението, така че съдът не може да направи извод, че Комисията е установила надлежно съществуването на разглежданото нарушение, ако все още има съмнение по този въпрос (решения JFE Engineering и др./Комисия, т. 168 по-горе, EU:T:2004:221, т. 177 и Groupe Danone/Комисия, т. 169 по-горе, EU:T:2005:367, т. 215). Всъщност в последния случай трябва да се съобрази принципът за презумпцията за невинност, произтичащ по-специално от член 6, параграф 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и съставляващ част от основните права, които съгласно практиката на Съда, препотвърдена впрочем в член 47 от Хартата на основните права, са защитени в правния ред на Съюза. Предвид характера на разглежданите нарушения, както и естеството и степента на строгост на предвидените за тях санкции, принципът за презумпцията за невинност се прилага по-конкретно в производствата по нарушения на конкурентното право, когато тези производства могат да приключат с решение за налагане на глоби или периодични имуществени санкции (решения от 8 юли 1999 г., Hüls/Комисия, C-199/92 P, Rec, EU:C:1999:358, т. 149 и 150; Montecatini/Комисия, C-235/92 P, Rec, EU:C:1999:362, т. 175 и 176 и Groupe Danone/Комисия, т. 169 по-горе, EU:T:2005:367, т. 216).
- б) По проведените срещи през преходния период и продължилото извършване на нарушението през същия период
- 173 Продължилото провеждане на срещи с цел обмен на информация, определяне на цени и разпределяне на квоти се счита за установено в обжалваното решение, като в приложение 2 към него са посочени единадесет срещи, по време на които е била обменяна информация и са договоряни споразумения относно цените и квотите. От своя страна жалбоподателите — след като в отговора си на изложението на възраженията признават, че някои от другите участници в Клуб Цюрих, а именно DWK и Tréfileurope France, са продължили антиконкурентните си действия през преходния период — не излагат никакви подробни съображения по отношение на тези срещи, а само твърдят, че представените от Комисията доказателства са недостатъчни, за да се докаже, че извършването на нарушението е продължило през преходния период.
- 174 В това отношение трябва да се припомни, че предвид присъщите за този вид споразумения сблъсъци на интереси съвсем не е необичайно прилаганото в продължителен период от време картелно споразумение да претърпи промени както по отношение на самоличността на участниците, така и по отношение на формите и интензивността на тайната им дейност.
- 175 Комисията посочва шест срещи в обжалваното решение (съображение 613), за да покаже, че антиконкурентните действия на бившите членове на Клуб Цюрих са продължили през преходния период.

- 176 Първо, според Комисията, на 1 март 1996 г. в Париж (Франция) е проведена среща. В хода на срещата били проведени обсъждания относно квотите и цените в Европа.
- 177 Всъщност от подаденото от ИТС искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер — в което посоченото предприятие се позовава на доклад за среща, изготвен на 12 март 1996 г., тоест малко след самата среща — следва, че на тази дата е проведена среща в Париж между представители на ИТС, Tycsa, Tréfileurope, DWK, Redaelli, Nedri и WDI. Според искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер на ИТС на срещата били засегнати въпроси, свързани с цените и квотите в Европа и положението със стоквата наличност на представените предприятия. От припомнената в точка 170 по-горе съдебна практика следва, че това изявление на ИТС, което е със самоуличаващ характер и се основава на доклад от времето на настъпване на изложените факти, има висока доказателствена стойност. От своя страна жалбоподателите не представят никакви доказателства за противното, а от материалите по делото, с които разполага Общият съд, не е видно тази информация да е неточна. Поради това провеждането на посочената среща, самоличността на участниците и засегнатите теми следва да се приемат за установени.
- 178 Второ, според Комисията на 8 октомври 1996 г. в Росмален (Нидерландия) се провежда среща.
- 179 Провеждането на срещата е потвърдено от Nedri в искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, подадено от това дружество до Комисията. Според Nedri освен самото него в срещата участвали представители на DWK, Fontaine Union и WDI, като обсъжданията засягали положението на нидерландския пазар. Това самоуличаващо изявление не е в противоречие с никое от представените от жалбоподателите доказателства, нито с който и да било материал по делото. Поради това провеждането на посочената среща, самоличността на участниците и засегнатата тема следва да се приемат за установени.
- 180 Трето, Комисията се позовава на среща, проведена на 4 ноември 1996 г. в Дюселдорф.
- 181 В това отношение от искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер на Nedri е видно, че посочената среща е протекла със същите участници като взелите участие в срещата, организирана в същия град на 8 януари 1996 г., и че предметът на тези две срещи е бил идентичен. Така от въпросното искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер следва, че първата среща, в която са участвали DWK, Nedri, Tréfileurope, Tycsa и WDI се е отнасяла до положението, възникнало в резултат на срещаните трудности от май 1995 г. нататък при провеждането в изпълнение на пазарните споразумения, сключени в рамките на Клуб Цюрих. От друга страна обаче, от искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер на Nedri — което е единственото представено в това отношение доказателство от Комисията — не следва, че срещата на 4 ноември също се е отнасяла за положението на пазара в Нидерландия, както се посочва в обжалваното решение.
- 182 Четвърто, Комисията отбелязва среща, проведена на 4 декември 1996 г. в Брюксел (Белгия), относно „нова квотна система“.
- 183 По отношение на тази среща в своето искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер Nedri отбелязва, че тя е проведена между самото него, Emesa, DWK, Tréfileurope, Tycsa и WDI. Според Nedri целта на срещата е била да се обсъди въвеждането на нова общеевропейска квотна система. Обсъжданията обаче не завършили с успех. Няма доказателство за противното, които да поставят под въпрос тези самоуличаващи изявления.
- 184 Пето, в обжалваното решение Комисията препраща към среща, проведена на 3 април 1997 г. в Париж, относно „нова квотна система“.

- 185 Действително от подаденото от DWK искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер следва, че тази среща е била проведена по инициатива на Nedri и Tréfileurope. На нея освен тези три предприятия участие вземат Tycsa, Emesa и WDI. Според DWK в хода на срещата са продължили обсъжданията относно въвеждането на нова квотна система, без обаче да се постигне успех. DWK добавя, че по време на тази среща и след нея между участниците е обменена чувствителна търговска информация. Жалбоподателите потвърждават участието си в тази среща в отговора си на изложението на възраженията, както и в даден от тях отговор на писмено зададен от Общия съд въпрос в рамките на настоящото производство.
- 186 Шесто, Комисията накрая наемква за среща, проведена на 9 април 1997 г. в Дюселдорф, отново във връзка с „нова квотна система“.
- 187 Провеждането на тази среща се потвърждава от Nedri в искането му за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер. Съответно Nedri потвърждава, че участниците в срещата на 3 април 1997 г. (вж. точки 184 и 185 по-горе) са продължили обсъжданията си с цел въвеждане на нова общоевропейска квотна система, включваща Норвегия и Швейцария, но изключваща Обединеното кралство и Ирландия. Жалбоподателите потвърждават участието си в тази среща в отговора си на изложението на възраженията, както и в даден от тях отговор на писмено зададен от Общия съд въпрос в рамките на настоящото производство.
- 188 Въз основа на гореизложеното трябва да се приеме за установено, че поне шест пъти в период от година и четири месеца основните европейски производители, а именно членовете както на Клуб Цюрих до разпускането му, така и на Клуб Европа от учредяването му, включително жалбоподателите, са се срещали, за да обменят чувствителна търговска информация и да се опитват да въведат нова задължителна общоевропейска квотна система. Съгласно съдебната практика (вж. точка 171 по-горе) такива действия са достатъчни за установяването на нарушение на член 101 ДФЕС. Следователно с довода на жалбоподателите, че всеки от европейските производители е възприел самостоятелно пазарно поведение през преходния период, не може да се обори констатацията на Комисията, че извършването на разглежданото едно-единствено нарушение, в което жалбоподателите са участвали, е продължило през преходния период.
- 189 В допълнение, от една страна, жалбоподателите не оспорват, че през преходния период срещите на клубовете Италия и Есрафа са продължили (вж. приложения 3 и 4 към обжалваното решение). Впрочем, както бе констатирано в точки 152—154 по-горе, поради общите им цел и средства, както и поради наличието на механизми за координация между различните елементи на картела, тези регионални споразумения са били част от общ план, позволяващ да се установи наличието на едно-единствено нарушение. Освен това през самия преходен период членове на Клуб Италия са взели участие в срещата на 1 март 1996 г. (вж. точки 176 и 177 по-горе), а членове на Клуб Есрафа са били включени във всички срещи, чието провеждане бе прието за установено, с изключение на срещата, проведена на 8 октомври 1996 г. в Росмален. И поради това допълнително съображение Комисията е имала право, както прави в обжалваното решение, да приеме, че извършването на разглежданото едно-единствено нарушение не е било прекъсвано.
- 190 От друга страна, Комисията основателно твърди, че запазването на действието на споразуменията, сключени между производителите на СПН и техните клиенти по времето на Клуб Цюрих, е достатъчно, за да се докаже, че извършването на нарушението е продължило след разпускането на този клуб. В това отношение с довода на жалбоподателите, че въпросните споразумения били договаряни на различни дати през годината и че действието на някои от тях може да е приключило в началото на 1996 г., не може да се обори анализът на Комисията, тъй като жалбоподателите нито доказват, нито дори твърдят, че няма сключено споразумение непосредствено преди разпускането на Клуб Цюрих.

191 От всичко гореизложено следва, че Комисията е имала основание да приеме, че дейността на описания от нея в обжалваното решение картел не е прекъсвана през преходния период и съответно, че той съставлява едно-единствено продължено нарушение на член 101 ДФЕС.

192 Поради това сега трябва да се разгледа твърдението на жалбоподателите, че през преходния период те най-малкото са прекратили всякаква неправомерна дейност.

в) По твърдяното прекъсването на участието на жалбоподателите в нарушението

193 Що се отнася до участието на WDI в антиконкурентни действия през преходния период, жалбоподателите твърдят, първо, че WDI се е разграничило по смисъла на съдебната практика по време на срещата на 9 януари 1996 г., и второ, че Комисията не е успяла да докаже участието му в антиконкурентни действия през този период.

По твърдяното разграничаване

– Припомняне на приложимите принципи при разграничаването

194 Трябва да се припомни, че според съдебната практика, за да престане да носи отговорност, предприятието трябва открито и недвусмислено да се разграничи от картела, така че другите участници да са наясно, че то не желае повече постигането на общите цели на картела. Освен това тежестта за доказването на това разграничаване лежи върху предприятието, което твърди, че го е извършило (решения от 27 септември 2006 г., GlaxoSmithKline Services/Комисия, T-168/01, Rec, EU:T:2006:265, т. 86 и от 3 март 2011 г., Siemens/Комисия, T-110/07, Сб., EU:T:2011:68, т. 176; в този смисъл вж. също решения от 6 януари 2004 г., BAI и Комисия/Bayer, C-2/01 P и C-3/01 P, Rec, EU:C:2004:2, т. 63 и Aalborg Portland и др./Комисия, т. 141 по-горе, EU:C:2004:6, т. 81—84).

– По основателността на твърдението на жалбоподателите

195 Според жалбоподателите WDI надлежно се е разграничило от картела по смисъла на съдебната практика, тъй като по време на срещата на 9 януари 1996 г. неговият представител отбелязал следното:

„Понастоящем клубът няма никакъв смисъл за нас“.

196 Веднага трябва да се констатира, че правдоподобността на това изявление, което впрочем не се оспорва от Комисията, е потвърдена от Emesa, от чийто бележник жалбоподателите и Комисията представят извлечения. Това изявление обаче не може да се приеме за ясно и недвусмислено изразяване на волята на WDI да се разграничи от картела.

197 Всъщност от анализа на водените от Emesa бележки по време на срещата на 9 януари 1996 г. следва, че изказванията на представителя на WDI са направени при обсъждането на мерките, които участниците в тази среща могат да вземат, за да се преодолее кризата в Клуб Цюрих. Така, след като изразява съмнения относно възможността ангажиментите на Клуб Цюрих да бъдат приложени отново, по време на кръгла маса по въпроса дали въвеждането на нова квотна система е уместно и в отговор на изразеното становище от представителите на Tréfileurope, които предлагат придържане към съществуващата система — а именно, по това време, Клуб Цюрих — представителят на WDI посочва, че в неговите очи Клуб Цюрих вече няма смисъл. Поради това представителят на Emesa поставя WDI сред предприятията, които по това време

са подкрепяли въвеждането на нова система. Ето защо подобно изявление не може да се тълкува като доказателство за желанието на WDI да преустанови участието си в нарушението и да възприеме конкурентно поведение на пазара на СПН.

- 198 Това тълкуване на изявлението на представителя на WDI освен това се подкрепя от включването от представителя на Emesa на таблица, която илюстрира резултата от обсъждане на разпределянето на квоти и в която WDI присъства след бележките относно обсъждането на възможността за въвеждане на нова квотна система. Противно на твърденията на жалбоподателите, тълкуването на Комисията — а именно че включването на тази таблица от представителя на Emesa след бележките, отразяващи изявлението на представителя на WDI означава, че обсъждането на квотите е станало след въпросното изявление — е най-правдоподобно, тъй като по принцип такива бележки се водят в хронологичен ред.
- 199 Следователно жалбоподателите не са доказали, което именно те е трябвало да направят, разграничаването на WDI по време на срещата на 9 януари 1996 г.

По участието на жалбоподателите в срещите, проведени през преходния период

- 200 Жалбоподателите не оспорват формално присъствието си на срещите, посочените в съображение 613 от обжалваното решение, но въпреки това твърдят, че в хода им не са възприемали антиконкурентно поведение.
- 201 Трябва обаче да се припомни, както бе констатирано в точки 173—188 по-горе, че през преходния период жалбоподателите са участвали в шест срещи, по време на които е била обменяна чувствителна търговска информация и е било обсъждано въвеждането на нова квотна система, за да се преодолее провала на Клуб Цюрих. Впрочем съгласно посочената в точка 171 по-горе съдебна практика предметът на тези срещи е достатъчен, за да се установи нарушение на член 101 ДФЕС. Ето защо трябва да се приеме, че Комисията е успяла да докаже, че жалбоподателите — които не са доказали разграничаването си по време на срещата на 9 януари 1996 г. и които също като другите участници са отбелязани в подадените от ITC, DWK и Nedri искания за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, в които тези срещи се посочват — не са прекъснали участието си в нарушението през преходния период. Съответно те не могат да претендират каквото и да било намаляване на глобата във връзка с определената в обжалваното решение продължителност.

3. Заключение по първите две основания на жалбата

- 202 Видно от гореизложеното, Комисията основателно приема, че е извършено едно-единствено нарушение, състоящо се от общ план, част от който са различните споразумения, в рамките на които нарушението е било приведено в изпълнение.
- 203 В допълнение, Комисията доказва, че през преходния период, продължил от края на Клуб Цюрих до началото на Клуб Европа, извършването на разглежданото едно-единствено нарушение не е било прекъсвано, тъй като, първо, през същия този период участниците в Клуб Цюрих са провели срещи с антиконкурентен характер, второ, местните и регионалните съставни части на картела са продължили да функционират и трето, антиконкурентното действие на приетите в рамките на Клуб Цюрих мерки е продължило след спирането на дейността на този елемент на картела.
- 204 Освен това Комисията също така показва, че WDI, което не доказва надлежното си разграничаване по време на последната среща на Клуб Цюрих, проведена на 9 януари 1996 г., е продължило антиконкурентните си действия през преходния период.

205 Поради това първото основание на жалбата, както и второто, представено при условията на евентуалност основание, трябва да се отхвърлят.

[...]

Д – По преценката на способността за плащане на жалбоподателите

267 Жалбоподателите оспорват извършената преценка на способността им за плащане в рамките на четири основания на жалбата.

268 От една страна, те оспорват процесуалната законосъобразност на обжалваното решение. За тази цел в рамките на седмото основание на жалбата те твърдят, че мотивите на обжалваното решение са непълни, що се отнася до прилагането на точка 35 от Насоките от 2006 г. В рамките на осмото основание те твърдят, че тъй като не е провела изслушване и не им е позволила да изложат гледната си точка по позицията, която Комисията е възнамерявала да възприеме при преценката на способността им за плащане, преди приемането от обжалваното решение, Комисията е нарушила член 27 от Регламент № 1/2003 и член 41, параграф 2 от Хартата на основните права.

269 От друга страна, жалбоподателите оспорват основателността на преценките на способността им за плащане, извършени в обжалваното решение (шесто основание на жалбата) и в писмото от 14 февруари 2011 г. (девето основание на жалбата).

270 В това отношение трябва да се припомни, че поради изложените в точки 96—110 по-горе причини писмото от 14 февруари 2011 г. е обжалваем акт. Същевременно, както отбелязва Комисията в отговор на поставените ѝ от Общия съд писмени въпроси и в хода на съдебното заседание, съдържащото се в това писмо решение — представляващо преценка на положението на жалбоподателите, която е последваща спрямо тази в обжалваното решение и която е извършена от генералния директор, а не от автора на обжалваното решение, а именно колегията на членовете на Комисията — не може да замени последната. Следователно преценките, извършени в обжалваното решение и в писмото от 14 февруари 2011 г., подлежат на отделен съдебен контрол, а наличието на писмото от 14 февруари 2011 г. не прави безпредметни исканията и основанията на жалбата, насочени срещу обжалваното решение.

1. По преценката на способността за плащане на жалбоподателите в обжалваното решение

271 Специалната преценка на способността за плащане на жалбоподателите е изложена в раздел 19.5.11 от обжалваното решение (съображения 1176—1179), възпроизведен по-надолу:

„19.5.11 [WDI], [WDV] и [Pampus]

1176 След като [WDI], [WDV] и [Pampus] подават искане, в което се позовават на неспособността за плащане, тези искания се разглеждат заедно на ниво [Pampus], обединяващо WDI и [WDV]. Така, за да се преценят финансовите възможности на [Pampus], се взема предвид общият размер на наложените на WDI, [WDV] и [Pampus] глоби, без да се отчита евентуалната отговорност на [Pampus]. Общата сума е 56 050 000 EUR и се равнява на сбора от 15 485 000 EUR — сумата, за която WDI, [WDV] и [Pampus] трябва да носят солидарна отговорност, 30 115 000 EUR — сумата, за която WDI и [WDV] трябва да носят солидарна отговорност, и 10 450 000 EUR — сумата, за която WDI трябва да носи самостоятелна отговорност.

- 1177 Исканията на [Pampus], [WDV] и WDI, в които те се позовават на неспособността за плащане, трябва да се отхвърлят поради изложените в съображения 1178 и 1179 причини.
- 1178 По отношение на [Pampus] и WDI следните обстоятелства разкриват наличието на такива сериозни финансови трудности, че плащането на глобата от тяхна страна изглежда невъзможно: (i) [Pampus] няма собствен капитал; (ii) [Pampus] има отрицателен оборотен капитал в размер от близо 100 милиона евро, включително глобата; (iii) [Pampus] е дало на заем парични средства на други дружества в групата на обща стойност около 140 милиона евро, които заеми не са осчетоводени като загуби, но чието погасяване [Pampus] изобщо не предвижда, тъй като собственият капитал на всяко от тези дружества е отрицателен, и (iv) WDI е трябвало да договори краткосрочен заем от 20 милиона евро през февруари 2010 г., за да поддържа дейността си. Банките очакват план за реструктуриране в края на юни, въз основа на който да вземат решение дали да запазят кредитните линии до края на 2010 г.
- 1179 Намаляване на глоба въз основа на точка 35 от [Насоките от 2006 г.] може да бъде предоставено единствено ако съществува причинно-следствена връзка между финансовите трудности и наличието на глобата. Тази причинно-следствена връзка не е видна от информацията, предоставена от [Pampus], [WDV] и WDI. Първо, от обобщените в съображение 1178 финансови данни е видно, че PIB и WDI вероятно няма да оцелеят, независимо от плащането на глобата. С други думи, не изглежда вероятно намаляване на размера на глобата да увеличи шансовете за оцеляване на групата в обозримо бъдеще. Следователно оцеляването на предприятието не зависи от размера на глобата, а по-скоро от вземаните от акционерите решения (сред които, що се отнася до WDI, е ArcelorMittal, притежаващо една трета част). Второ, голяма част от финансовите проблеми, с които се сблъскват [Pampus] и WDI, се дължат на скорошното прехвърляне на средства от [Pampus] към други притежавани от същите акционери дружества. С оглед на постоянната съдебна практика и установеното виждане, че Комисията има право да преценява в каква степен акционерите могат да подпомогнат финансово дружества, твърдящи, че плащането на съответната глоба ги затруднява, няма никаква причина да се предоставя намаляване, когато след получаването на изложение на възраженията паричните средства са били прехвърлени на свързани дружества с явното намерение или последица да се отхвърли политиката на Комисията по налагане на санкции“.

а) По седмото основание, изведено от липса на мотиви, що се отнася до преценката на способността за плащане на жалбоподателите

- 272 Според постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, т. 63; от 30 септември 2003 г., Германия/Комисия, C-301/96, Rec, EU:C:2003:509, т. 87 и от 22 юни 2004 г., Португалия/Комисия, C-42/01, Rec, EU:C:2004:379, т. 66).

- 273 Трябва да се констатира, че с критиките срещу преценката на способността им за плащане, които жалбоподателите излагат в рамките на седмото основание, се оспорва основателността на преценките на Комисията и поради това те трябва да се отнесат към шестото основание.
- 274 От друга страна обаче, анализът на възпроизведените в точка 271 по-горе съображения от обжалваното решение позволява да се констатира — което впрочем е видно и от подробните критични бележки на жалбоподателите срещу основателността на тези мотиви — че Комисията посочва причините, поради които счита, че не трябва да предоставя намаляване на глобата въз основа на точка 35 от Насоките от 2006 г., с достатъчна прецизност, позволяваща на жалбоподателите да ги разберат, а на Общия съд да упражни контрола си.
- 275 Следователно седмото основание трябва да се отхвърли.
- б) По осмото основание, с което се твърди, че Комисията е нарушила член 27 от Регламент № 1/2003 и член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права, тъй като не е изслушала жалбоподателите, преди в обжалваното решение да откаже да уважи искането им за отчитане на тяхната неспособност за плащане
- 276 В рамките на осмото основание жалбоподателите твърдят, че Комисията неоснователно им е отрекла правото на изслушване, произтичащо от член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003 и от член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права, тъй като не ги е изслушала във връзка с причините, поради които отказала да отчете неспособността им за плащане, преди приемането на обжалваното решение.
- 277 Съгласно член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003, преди да вземе решенията, предвидени в членове 7, 8, 23 и член 24, параграф 2 от този регламент, Комисията предоставя на предприятията, ответни страни в производството, възможност да бъдат изслушани по въпросите, по които Комисията е предявила възражения. Съгласно същата разпоредба Комисията е длъжна да основе своите решения само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище.
- 278 Впрочем в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права се посочва, че гарантираното в член 41, параграф 1 право на всеки засягащите го въпроси да бъдат разглеждани безпристрастно, справедливо и в разумен срок включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка с неблагоприятни последици за него.
- 279 На първо място, трябва да се констатира, че жалбоподателите не оспорват провеждането на изслушване преди приемането на обжалваното решение, в което те впрочем са участвали (вж. точка 34 по-горе). Те обаче твърдят, че е трябвало да се проведе ново изслушване относно позицията, която Комисията е възнамерявала да възприеме по искането им за намаляване, основаващо се на преценката на тяхната способност за плащане.
- 280 Впрочем организирането на такова изслушване не е предвидено в член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003, тъй като в тази разпоредба се признава единствено правото на предприятията да изложат становището си по „възраженията“, с които Комисията възнамерява на обоснове решенията си. Преценката на способността за плащане на предприятията обаче не е възражение, което може да обоснове решение за санкциониране на нарушение по член 101 ДФЕС, а позволява на Комисията да вземе предвид определен брой елементи, изтъкнати в подкрепа на съответното искане за намаляване на глобата, основаващо се на доводи, които са различни от съставомерните за нарушението елементи.

281 На второ място, член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права също не предоставя право на предприятията да бъдат изслушани преди приемането на решение по искането им за намаляване, основаващо се на преценката на способността им за плащане с оглед на представените от тях данни.

282 Несъмнено такова решение представлява индивидуална мярка с неблагоприятни последици по смисъла на тази разпоредба. Вярно е обаче също, че предвиденото в нея право на изслушване трябва да се счита за спазено в хипотези, когато — както в разглеждания случай — взетото решение се основава само на данни, съобщени от подалото искане лице в познат за него правен и фактически контекст (вж. в този смисъл решение от 30 април 2014 г., Euris Consult/Парламент, T-637/11, Сб., EU:T:2014:237, т. 119). Всъщност от предоставените на Общия съд материали по делото е видно — и това не се оспорва от страните — че данните, върху които Комисията основава преценката си на способността за плащане на жалбоподателите, са тези, които жалбоподателите са й предоставили в отговор на изпратения им от Комисията въпросник или по-тяхна собствена инициатива.

283 Действително съгласно член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права Комисията е длъжна да даде възможност на съответното предприятие, подало искане за намаляване във връзка със способността му за плащане, да изложи становището си по фактическите или правни обстоятелства, въз основа на които тя смята да отхвърли това искане, ако тези елементи не са й били съобщени от същото предприятие. От друга страна обаче, сам по себе си фактът, че според Комисията предоставените й елементи не са убедителни, не я задължава да съобщава тази преценка, преди да се произнесе по искането.

284 Следователно осмото основание трябва да се отхвърли.

в) По шестото основание, с което се твърди, че в обжалваното решение Комисията нарушила член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, тъй като „злоупотребила с правото си на преценка“, и нарушила принципа на пропорционалност, тъй като не отчела неспособността за плащане на жалбоподателите

285 В рамките на шесто основание жалбоподателите оспорват мотивите, с които в първоначалното решение Комисията отхвърля искането им за намаляване на глобата във връзка с отчитането на способността им за плащане.

Общи съображения относно преценката на способността за плащане на предприятията, санкционирани за нарушение на член 101 ДФЕС

286 В точка 35 от Насоките от 2006 г. се обсъжда отражението, което може да има способността за плащане на санкционирано за нарушение на член 101 ДФЕС предприятие върху изчисляването на глобата, която евентуално ще му се наложи. Тази точка гласи следното:

„В изключителни случаи Комисията може при поискване да отчете неспособността на предприятието [за плащане в особен] социален и икономически контекст. Тя няма да [намалява] размера на глобата[...] на това основание[...] само [поради констатацията, че предприятието е в неблагоприятно] финансово положение или [работи на загуба]. Намалението може да бъде предоставено само на основата на обективни доказателства, че налагането на глобата, съгласно предвиденото в настоящите насоки, необратимо би застрашило икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“.

- 287 Според постоянната съдебна практика, като приема правила за поведение като Насоките и обявява чрез тяхното публикуване, че занапред ще ги прилага към съответните случаи, за които се отнасят, Комисията се самоограничава в упражняването на своето право на преценка и не може да се отклони от тези правила под страх от евентуални санкции за нарушение на общи принципи на правото като равното третиране или защитата на оправданите правни очаквания (решения Dansk Rørindustri и др./Комисия, т. 251 по-горе, EU:C:2005:408, т. 211 и от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, T-400/09, EU:T:2012:675, т. 40).
- 288 Веднага следва да се отбележи, че намаляване на глобата на основание на точка 35 от Насоките от 2006 г. може да се предостави само в изключителни случаи и при условията, които са определени в тези насоки. В този смисъл, от една страна, трябва да бъде доказано, че наложената глоба „необратимо би застрашил[а] икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довел[а] до това неговите активи да загубят цялата си стойност“. От друга страна, трябва да се докаже и наличието на „[особен] социален и икономически контекст“. Следва да се припомни освен това, че тези две групи условия преди това са били изведени от съдилищата на Съюза.
- 289 По отношение на първата група от тези условия е постановено, че при определяне на размера на глобата, която да наложи за нарушаване на правилата за конкуренция, Комисията по принцип не е длъжна да взема предвид обстоятелството, че дадено предприятие работи на загуба, тъй като признаването на такова задължение би довело до предоставяне на неоправдано конкурентно предимство на най-малко приспособените към условията на пазара предприятия (решения Dansk Rørindustri и др./Комисия, т. 251 по-горе, EU:C:2005:408, т. 327 и Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 94).
- 290 Всъщност, ако това трябваше да е така, тези предприятия биха получили по-благоприятно третиране за сметка на други, по-ефективни и по-добре управлявани предприятия. Поради това само констатацията, че съответното предприятие е в неблагоприятно финансово положение или работи на загуба, не е достатъчна, за да обоснове искане, което има за цел Комисията да вземе предвид неспособността за плащане на това предприятие, за да му предостави намаление на глобата.
- 291 Освен това според постоянната съдебна практика правото на Съюза не забранява постановена от институция на Съюза мярка сама по себе си да предизвика обявяването в несъстоятелност или ликвидацията на предприятие. Макар подобно действие да може да накърни финансовите интереси на собствениците или на акционерите, това не води на свой ред до загуба на стойността и на персоналните, материалните и нематериалните елементи, включени в предприятието (решения от 29 април 2004 г., Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Rec, EU:T:2004:118, т. 372 и Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 50).
- 292 От тази съдебна практика може да се направи извод, че само в случай на загуба на стойността на персоналните, материалните и нематериалните елементи, включени в предприятието, с други думи, на неговите активи, може да е обосновано при определянето на размера на глобата да се отчете възможността за обявяването му в несъстоятелност или за неговата ликвидация в резултат на налагането на тази глоба (решение Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 51).
- 293 Всъщност ликвидацията на дадено дружество не води непременно до прекратяването на съответното предприятие. То може да продължи да съществува като такова или в случай на рекапитализация на дружеството, или в случай на общо придобиване от друго образувание на елементи от актива му. Такова придобиване може да се извърши или чрез доброволно

изкупуване, или чрез принудителна продажба на активите на дружеството с продължаване на дейността (вж. в този смисъл решение Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 97).

- 294 Следователно посочването в точка 35 от Насоките от 2006 г. на загубването на цялата стойност на активите на съответното предприятие трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до положение, при което придобиването на предприятието при условията, посочени в предходната точка, изглежда малко вероятно, дори невъзможно. При това положение елементите, които съставляват актива на това предприятие, ще бъдат предложени за продажба поотделно и е възможно за много от тях да не се намери купувач или в най-добрия случай да бъдат продадени на значително занижена цена (решение Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 98).
- 295 Колкото до втората група условия, отнасяща се до наличието на особен социален и икономически контекст, тя препраща съгласно съдебната практика към последствията, до които заплащането на глобата би могло да доведе, по-специално под формата на увеличаване на безработицата или на влошаване в икономическите сектори, които се намират във възходяща или низходяща позиция спрямо въпросното предприятие (решения от 29 юни 2006 г., SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, Rec, EU:C:2006:433, т. 106 и Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 99).
- 296 Следователно, ако са изпълнени горепосочените кумулативни условия, налагането на глоба, която би могла да доведе до изчезването на дадено предприятие, би била в противоречие с целта, преследвана от точка 35 от Насоките от 2006 г. По този начин прилагането на тази точка към съответните предприятия представлява конкретно изражение на принципа на пропорционалност в областта на санкциите за нарушенията на правото в областта на конкуренцията (вж. в този смисъл решение Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, т. 287 по-горе, EU:T:2012:675, т. 100).
- 297 Накрая, както правилно припомня Комисията пред съдията по обезпечителното производство и неколкостранно в рамките на писмената и устната фаза на производството пред Общия съд, щом като прилагането на точка 35 от Насоките от 2006 г. съставлява последният елемент, взет предвид при определяне на размера на глобите, наложени за нарушаване на приложимите към предприятията правила за конкуренция, преценката на способността за плащане на санкционираните предприятия попада в обхвата на правомощието за пълен съдебен контрол, което е предвидено в член 261 ДФЕС и в член 31 от Регламент № 1/2003.
- 298 Колкото до обхвата на това правомощие, следва да се припомни, че то представлява начин за прилагане на принципа на ефективна съдебна защита — общ принцип на правото на Съюза, който понастоящем намира израз в член 47 от Хартата на основните права и съответства в правото на Съюза на член 6 от ЕКПЧ (решения от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сб., EU:C:2011:815, т. 51; от 6 ноември 2012 г., Otis и др., C-199/11, Сб., EU:C:2012:684, т. 47 и от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, Сб., EU:C:2013:522, т. 36).
- 299 Всъщност съгласно съдебната практика спазването на член 6 от ЕКПЧ не изключва възможността в производство с административен характер да бъде наложено „наказание“ първо от административен орган. Това обаче предполага решението на административен орган — когато самият той не изпълнява условията, предвидени в член 6, параграф 1 от ЕКПЧ — да подлежи на последващ контрол от съдебен орган, който може да упражнява пълен съдебен контрол. Една от характерните особености на съдебен орган, който може да упражнява пълен съдебен контрол, е и правото да изменя обжалваното решение по всички както фактически, така и правни въпроси. Такъв орган трябва по-специално да има право да разгледа всички фактически и правни въпроси, които са от значение за спора, с който е сезиран (решение

Schindler Holding и др./Комисия, точка 298 по-горе, EU:C:2013:522, т. 35; вж. ЕСПЧ, решение по дело Menarini Diagnostics с/у Италия от 27 септември 2011 г., № 43509/08, § 59 и решение по дело Segame с/у Франция от 7 юни 2012 г., № 4837/06, § 55).

- 300 Освен това липсата на служебен контрол върху цялото спорно решение не е нарушение на принципа на ефективна съдебна защита. За спазването на този принцип не е необходимо Общият съд, който, разбира се, трябва да отговори на повдигнатите основания и да упражни контрол както от правна, така и от фактическа страна, да бъде задължен да направи служебно ново пълно проучване на преписката (решение Chalkor/Комисия, т. 298 по-горе, EU:C:2011:815, т. 66).
- 301 Така, с изключение на абсолютните основания за отмяна, които трябва да разгледа и при необходимост да изтъкне служебно, съдът на Съюза трябва да осъществи своя контрол въз основа на доказателствата, представени от жалбоподателя в подкрепа на изложените основания, и не може да се основе на свободата на преценка, с която разполага Комисията, във връзка с оценката на тези доказателства и да откаже да осъществи задълбочен контрол както от правна, така и от фактическа страна (вж. в този смисъл решение Chalkor/Комисия, т. 298 по-горе, EU:C:2011:815, т. 62).
- 302 Накрая, както бе припомнено в точка 109 по-горе и както основателно твърди Комисията, извършващият пълен съдебен контрол съд трябва по принцип и след разглеждане на доказателствата, представени му от страните, да вземе предвид правното и фактическото положение, което съществува към датата, на която постановява своето решение, когато счита, че е обосновано да упражни правомощието си за изменение (вж. в този смисъл решения от 6 март 1974 г., Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, Rec, EU:C:1974:18, т. 51 и 52; от 14 юли 1995 г., СВ/Комисия, T-275/94, Rec, EU:T:1995:141, т. 61 и от 5 октомври 2011 г., Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сб., EU:T:2011:560, т. 282—285). А fortiori това трябва да е така в хипотезите — както в разглеждания случай — в които размерът на глобата, подлежаща на заплащане от санкционираното дружество при отчитане на способността му за плащане, е размерът, произтичащ от постановеното от Общия съд решение по подадената от това дружество жалба, като реалното плащане на глобата е било отсрочено.
- 303 Именно с оглед на тези общи съображения и в светлината на фактическите и правните основания, представени от страните пред Общия съд, следва да се преценят мотивите в обжалваното решение.

По основателността на преценката на способността за плащане на жалбоподателите в обжалваното решение

- 304 В съображения 1176—1178 от обжалваното решение (вж. точка 271 по-горе) Комисията отхвърля исканията на жалбоподателите, посочвайки че WDI и Ramrus се сблъскват с такива сериозни финансови трудности, че плащането на глобата от тяхна страна изглежда невъзможно. Този извод се основава на следните обстоятелства.
- 305 Първо, WDI договорило краткосрочен заем от 20 милиона евро през февруари 2010 г., който му бил абсолютно необходим, за да може да продължи извършването на дейността си. Банките очаквали да получат план за реструктуриране в края на юни 2010 г., като на тази дата те щели да вземат решение относно запазването на кредитните линии до края на годината.
- 306 Второ, Ramrus вече нямало собствен капитал. Според Комисията това дружество има отрицателен оборотен капитал в размер от близо 100 милиона евро, включително глобата.

- 307 Трето, Ramprus дало на заем парични средства на други дружества в групата на обща стойност около 140 милиона евро. Макар тези заеми да не били осчетоводени като загуби, Ramprus не предвиждало погасяването им, тъй като собственият капитал на всяко от дружествата длъжници бил отрицателен.
- 308 Въз основа на тази оценка на финансовото положение на жалбоподателите в съображение 1179 от обжалваното решение (вж. точка 271 по-горе) Комисията отхвърля искането за намаляване на глобата, подадено от жалбоподателите поради следните три причини.
- 309 Първо, Комисията счита, че евентуално намаляване на размера на глобата няма да увеличи шансовете за оцеляване на групата в обозримо бъдеще. Така, дори глобата да била сведена до нула, Ramprus и WDI вероятно нямало да оцелеят.
- 310 Второ, според Комисията какъвто и да е размерът на наложената глоба, оцеляването на групата зависело от вземаните от акционерите решения, сред които било ArcelorMittal, притежаващо една трета от капитала на WDI.
- 311 Трето, голяма част от финансовите проблеми, с които се сблъскват Ramprus и WDI, се коренели в наскоро извършените прехвърляния на парично средства от Ramprus към други дружества от групата. Според Комисията няма никаква причина да се предостави намаляване, когато след получаването на изложение на възраженията паричните средства са били прехвърлени на свързани дружества с „явното намерение или последица да се обезсмисли политиката на Комисията по налагане на санкции“. В хода на съдебното заседание Комисията уточнява, че сама по себе си последната причина е достатъчна, за да се обоснове отхвърлянето на каквото и да било подадено от жалбоподателите искане за намаляване на глобата, тъй като твърдяната неспособност за плащане се дължала на приетите от самите тях и по тяхно усмотрение управленски решения.
- 312 Впрочем, за разлика от предвижданията в обжалваното решение, жалбоподателите не изчезват след юни 2010 г. Това обстоятелство несъмнено е без значение за законосъобразността на извършената в обжалваното решение преценка. То обаче може да породви съмнение, поне в съда, относно сериозността и основателността на анализа на перспективите, които осигурява финансовото положение на жалбоподателите към датата на приемане на обжалваното решение, предвид съдържанието на предоставената тогава информация от жалбоподателите на Комисията.
- 313 В това отношение жалбоподателите от своя страна убедително излагат причините, поради които, предвид съдържанието на представената от тях информация в подкрепа на искането им за преценка на способността им за плащане, извършените от Комисията преценки не съответстват на най-вероятния към онзи момент сценарий.
- 314 На първо място, жалбоподателите надлежно доказват, че перспективите им в средносрочен и дългосрочен план са били положителни и това им е позволило да получат подкрепата на своите кредитори за целия кризисен период, започнал през 2009 г. Предоставените в това отношение доказателства от жалбоподателите отразяват положените от тях значителни усилия с цел да намалят разходите си и да реструктурират групата Ramprus след спада на оборота поради икономическата криза. От тези документи също така следва, че групата Ramprus винаги е съумявала да поддържа добри отношения с банките, целейки постоянно да получава възможно най-добрите условия за финансиране с цел да съхрани и продължи дейността си въпреки сериозните трудности, с които се сблъсква.
- 315 Такъв е случаят със заема от 20 милиона евро, който банките отпускат на жалбоподателите през февруари 2010 г. и който им осигурява необходимите парични средства, за да избегнат спиране на плащанията. Това споразумение за statu quo (standstill), чието удължаване е било сериозно

обмисляно преди приемането на обжалваното решение и което се постига на 2 юли 2010 г., е пример за желанието на финансовите институции да облекчат финансовите трудности, с които се сблъсква групата. Впрочем в обжалваното решение Комисията не отразява това евентуално подновяване по никакъв начин. В контекста на последиците от настъпилата през 2008 г. цялостна икономическа криза, оказваната на жалбоподателите непрекъсната подкрепа от техните банки обаче може да означава, че според последните групата Rampus не е била изправена пред структурен проблем, свързан с доходността, а по-скоро пред проблеми с ликвидността. Извън тези съображения, в анализа си Комисията очевидно пропуска да предвиди, че запазването на финансовите облекчения, осигурявани на жалбоподателите от техните банки, при условие че доходността им не се влоши значително, е доста вероятно. От друга страна обаче, налагането на глоба с размер като предвидения в първоначалното решение е можело да доведе до такова влошаване на положението. Следователно при преценката на това обстоятелство, което е свързано с контекста и което Комисията посочва сред мотивите, въз основа на които отхвърля подаденото от жалбоподателите искане за намаляване на глобата, тя също така неправилно приема, че размерът на наложената в крайна сметка глоба на жалбоподателите няма никакво значение.

- 316 На второ място, първо, жалбоподателите подробно и убедително излагат причините, поради които с оглед на представените от тях доказателства в подкрепа на искането им преводите на сумите — от над 100 милиона евро (заем от Rampus на Rampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH (наричано по-нататък „PSB“), съответстващ на вземане на PSB срещу групата Ovako) и от над 140 милиона евро (вземания на Rampus срещу Rampus Automotive GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „РАМ“) за около 55 милиона евро, TSW Trierer Stahlwerk GmbH (наричано по-нататък „TSW“) за 79 милиона евро и Sperialux SA за 10 милиона евро) — не могат да се считат за чисти загуби, както обаче Комисията приема в обжалваното решение. Всъщност, за да направи радикалния извод, че сумата по вземанията на Rampus срещу другите дружества в групата трябва да се отчете като пълна загуба, Комисията не е можела да се позове само на анализ на финансовото положение на дружествата длъжници, сведен до разглеждане на салдото по годишните им финансови отчети, без дори да се опита да оцени доходността им, дори в краткосрочен план. Комисията е пренебрегнала съществен определящ елемент, свързан с шансовете за погасяване на въпросните заеми, като не е извършила такъв анализ.
- 317 Впрочем настъпилите след приемането на обжалваното решение факти — макар да не е възможно да бъдат отчетени при преценката на неговата законосъобразност — потвърждават необмисления характер на извършения от Комисията анализ. Така безспорно е, че заемът от Rampus на PSB не е бил отчетен като загуба изцяло, а само наполовина, тоест сумата от 50,5 милиона евро, което, както Комисията признава, води до „осезаемо подобрене на състоянието на собствения капитал на Rampus“. Безспорно е също така, че само 26,5 милиона евро от вземането на Rampus срещу РАМ е било отчетено като загуба, тоест половината, а не целият размер на отпуснатия заем.
- 318 Второ, жалбоподателите с основание твърдят, че не е било възможно Комисията да не допусне грешка в преценката, приемайки, че всяко тяхно искане за намаляване на глобата подлежи на отхвърляне поради извършените парични преводи между Rampus и други дружества от същата група след съобщаването на изложението на възраженията.
- 319 От една страна, Комисията не е можела да отхвърли, което е направила, възможността за отчете причините, поради които са били извършени тези преводи вътре в групата. Впрочем от фактическите обстоятелства, съобщени на Комисията преди приемането на обжалваното решение, е видно, че с отпуснатото финансиране на дружества в групата се е целяло да се отговори на необходимостта да се финансират придобиванията, реализирани преди изпращането на изложението на възраженията, както и — що се отнася до извършените преводи след съобщаването на изложението на възраженията — да се позволи на тези дружества да продължат дейността си.

- 320 Всъщност, като се има предвид, че изложението на възраженията е прието на 30 септември 2008 г. (съображение 115 от обжалваното решение), то е било съобщено на жалбоподателите — според техните изявления, които Комисията не оспорва — на 2 октомври 2008 г. Впрочем от предоставените от жалбоподателите сведения в отговор на въпроси на Комисията, които тя им изпраща в хода на административното производство, е видно, че групата Ovaко е придобита през 2006 г. и че паричните преводи, за да стане възможно реализирането на придобиването, включително сумата по отпуснатия на PSB спорен заем, са били извършени през 2007 г. Освен това РАМ е придобито през 2007 г., а TSW през 2005 г. Следователно със спорните парични преводи, извършени след изложението на възраженията, като например по отпуснатите на Sperialux заеми, се е целяло да се покрият ликвидните нужди на дружества, които към датата на съобщаване на въпросното изложение на възраженията са били част от групата Ramprus.
- 321 От друга страна, както основателно твърдят жалбоподателите, Комисията не е могла да не вземе предвид финансовото положение на групата Ramprus в нейната цялост и жизнеспособността ѝ. Оказва се, за което жалбоподателите уведомяват Комисията преди приемането на обжалваното решение, че с изключение на TSW, всички дружества, получатели по спорните парични преводи, са били контролирани единствено от семейни холдингови дружества, като например Ramprus, които всички са били притежавани от един и същи съдружници в едни и същи пропорции, а именно г-н Ра. и неговите две дъщери. Що се отнася до TSW, две трети от него са били притежавани пряко от г-н Ра., а една трета от двете му дъщери, и съответно за целите на преценката на способността за плащане на Ramprus то може да се счита за част от същата група. Следователно при обстоятелствата в разглеждания случай Комисията е трябвало да приеме, че извършените парични преводи в полза на други дружества от същата група не са имали никакво значение за преценката на способността за плащане на Ramprus.
- 322 На трето място, от току-що посочените грешки в преценката следва, че Комисията не е имала основание да приеме, както прави в обжалваното решение, че размерът на глобата, която възнамерява да наложи на жалбоподателите, не може да има отражение върху тяхната жизнеспособност. Следователно тя погрешно приема, че въпросният размер е ирелевантен за преценката на способността им за плащане.
- 323 Накрая, на четвърто място, изтъкнатите от жалбоподателите доводи с цел да докажат, че намесата на акционерите им не е била вероятна, се основават на неточно тълкуване на обжалваното решение и поради това са неотнормими. Всъщност в обжалваното решение Комисията не счита, че такава намеса е вероятна, а само между другото отбелязва, че според нея оцеляването на жалбоподателите може да зависи само от такива намеса (вж. съображение 1179 от обжалваното решение, възпроизведено в точка 271 по-горе).
- 324 От гореизложеното следва, че при преценката на способността за плащане на жалбоподателите Комисията допуска грешки, които могат доведат до незаконосъобразност на обжалваното решение. По принцип тази констатация дава основание на Общия съд, както и жалбоподателите искат от него, да прецени дали съответно следва да се измени размерът на наложените им глоби. Това обаче няма да е така, ако, както твърди Комисията в хода на съдебното заседание, извършеният от генералния директор анализ в писмото от 14 февруари 2011 г. евентуално обосновава от фактическа и правна страна отхвърлянето на подаденото от жалбоподателите искане за намаляване на глобата. Тъй като последните оспорват и този втори анализ, основателността му следва да бъде проверена.

2. По основателността на преценката на способността за плащане на жалбоподателите в писмото от 14 февруари 2011 г.

325 Трябва да се припомни, че подаденото от жалбоподателите ново искане за преценка на способността им за плащане е отхвърлено отново в писмото от 14 февруари 2011 г. с мотиви, които са противоположни на посочените в обжалваното решение. Текстът на релевантните пасажии от писмото от 14 февруари 2011 г. е следният:

„На 12 август 2010 г. WDI, WDV и [Rampus] [...] поискаха намаляване на размера на глобите им въз основа на условията по точка 35 от Насоките от 2006 г. относно метода за определяне на глобите, които условия се прилагат по аналогия предвид твърдяната от тях неплатежоспособност.

Въз основа на това искане и на другите сведения, предоставени от страните до 7 февруари 2011 г., компетентните служби на Комисията се запознаха със сведенията и данните и провериха дали трите посочени по-горе предприятия не са в състояние да платят глобите, както твърдят. По специално те анализираха последиците от глобите за жизнеспособността на трите предприятия и също така взеха предвид отношенията на предприятията с банките и акционерите им, както и възможността последните да окажат финансова помощ на предприятията, за да успеят да платят наложените им глоби в [обжалваното решение].

От този анализ е видно, че WDI не е предоставило никакви нови данни или доказателства, от които да е видно, че плащането на глобата от 46 550 000 EUR непоправимо би застрашило неговата жизнеспособност. Напротив, от предоставените от WDI сведения до 7 февруари 2011 г. е видно, че то може да плати пълния размер на глобата. По-специално обръщаме внимание на предвижданията за нетния паричен поток за следващите години, които ни предоставихте за WDI: 13,3 милиона евро за 2011 г. (включително 1,37 милиона за изплащането на дългосрочен заем), 17,7 милиона евро за 2012 г. (включително 0,7 милиона за изплащането на дългосрочен заем), 14,8 милиона евро за 2013 г., 21,5 милиона евро за 2014 г., 22,3 милиона за 2015 г. и 25,4 милиона за 2016 г. Тези предвиждания за нетния паричен поток са резултат от анализа на положителния паричен поток от дейностите, които са в ход, и от ограничени инвестиции. С толкова солидни предвиждания за паричния поток WDI не доказва, че не може да плати глобата.

В тези предвиждания за паричния поток не се отчита погасяването, дори и частично, на отпуснатите от WDI заеми на притежавани от него дружества, въпреки че такова погасяване не може да се изключи. От предоставените сведения освен това е видно, че банките на WDI могат да отнесат други дългове, свързани с имоти, към дълготрайни материални активи на WDI.

Считаме също така, че в разглеждания случай не е необходимо да се разглежда способността за плащане на WDV и на [Rampus], тъй като WDI, което е единственото дружество от групата Rampus, носещо отговорност за плащането на пълния размер на глобата от 46 550 000 EUR, е в състояние да обезпечи финансово плащането на цялата глоба или да получи банкова гаранция за посочения пълен размер. Считаме, че предварително плащане или приемливо за счетоводните служби на Комисията обезпечение, покриващо сумата от 46 550 000 EUR за цялата продължителност на съдебното производство, ще бъдат достатъчни на Комисията като гаранция за дължимата от трите предприятия сума, лично и солидарно, до приключването на съдебното производство.

Искам също така да подчертая, че според нас към настоящия момент никое от предприятията не е доказало наличието на причинно-следствена или ясна връзка по смисъла на точка 1179 от [обжалвано решение] между наложената глоба и твърдяното доста несигурно финансово положение на WDI. Напротив, от предоставените на Комисията нови сведения между приемането на [обжалваното решение] и 7 февруари 2011 г. ясно се вижда, че след

съобщаването на изложението на възраженията WDI отпуска заеми на трети предприятия от групата Ramrus, без да изисква от получателите погасителен план. Тези заеми на стойност около 115 милиона евро явно надхвърлят размера на наложената на WDI глоба.

Длъжен съм веднага да ви информирам, че след внимателно запознаване с новите сведения и данни, които ни предоставихте между датата, на която сте получили обжалваното решение, и 7 февруари 2011 г., не виждаме никаква причина за преразглеждане или намаляване на размера на глобите, наложени на WDI, WDV и [Ramrus] в член 2 от [обжалваното решение], поради което не можем да уважим искането ви“.

- 326 За да оспорят направения в писмото от 14 февруари 2011 г. анализ, който отчита главно предвижданията за нетния паричен поток на WDI, жалбоподателите твърдят основно, че анализът на способността за плащане на предприятие във връзка с точка 35 от Насоките от 2006 не може да се обоснове само с този критерий.
- 327 Действително предвижданията за нетния паричен поток имат доста несигурен характер, единствено от който не може да зависи анализът на способността за плащане на съответното предприятие. Противно на твърденията на жалбоподателите обаче, този несигурен характер не е достатъчен, за да се оспорят изводите, които е възможно да се направят въз основа на тази информация, предоставена от жалбоподателите в рамките на искането им за преоценка на тяхната способност за плащане, относно вероятността WDI да може да отчете печалби.
- 328 От друга страна обаче, жалбоподателите с основание твърдят, че за да отхвърли искането им за намаляване на глоби, генералният директор не може да не отчете факта — който доказват в достатъчна степен с представянето на множество откази от банки, които вече са им отпускали заеми, както и с представянето на редица доклади с финансови анализи — че не са в състояние нито наведнъж да платят пълния размер на наложените им в крайна сметка глоби, определен в първото решение за изменение, нито да получат финансиране или дори банкова гаранция в такъв размер.
- 329 В това отношение, както вече е констатирано от съдията по обезпечителното производство (определение Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия, т. 65 по-горе, EU:T:2011:178, т. 35 и 43), жалбоподателите представят над дванадесет мотивирани отказа за отпускане на заем и трябва да се презумира, че при вземане на положително или отрицателно решение относно предоставяне на кредит или гаранция банките винаги преследват собствените си интереси като кредитно учреждение, чиито действия следва да съответстват на интересите на акционерите.
- 330 Освен това в точки 316—321 по-горе бяха изложени причините, поради които в разглеждания случай доводът във връзка с извършването на парични преводи вътре в групата не е достатъчен, за да се обоснове отхвърлянето на подаденото от жалбоподателите искане за намаляване на глобата.
- 331 Следователно при отхвърлянето на подаденото от жалбоподателите искане за преоценка на способността им за плащане генералният директор е допуснал грешка, която може да доведе до незаконосъобразност на писмото от 14 февруари 2011 г.
- 332 От гореизложеното следва, че Комисията е допуснала грешки, когато на два пъти преценява способността за плащане на жалбоподателите. Тези грешки могат, от една страна, да доведат до отмяна на обжалваното решение в частта, в която на жалбоподателите се налага глоба, и до отмяна на писмото от 14 февруари 2011 г., и от друга страна, да дадат основание на Общия съд да упражни правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол.

3. По упражняването от Общия съд на правомощието му за извършване на пълен съдебен контрол

- 333 Както бе припомнено в точки 286—303 по-горе, предвидените в точка 35 от Насоките от 2006 г. условия произтичат от съдебната практика и няма никаква пречка Общият съд, въпреки че не е обвързан от приетите от Комисията общи насоки (вж. точка 227 по-горе), да приложи същите тези условия при упражняването на правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол.
- 334 Тъй като анализът на първите четири основания на жалбата не разкри наличието на грешка, която може да доведе до незаконосъобразност на обжалваното решение, а Общият съд не вижда никаква причина да приеме, че размерът на наложените на жалбоподателите глоби, посочен в член 2, точка 8 от обжалваното решение, е неподходящ, новата преценка на способността за плащане на жалбоподателите съответно трябва да се извърши именно с оглед на този размер.
- 335 Освен това, за да се осигури полезното действие на преценката на способността за плащане на предприятие с оглед на размера на глобата, която трябва да му се наложи, когато възнамерява да упражни правомощието си за извършване на пълен съдебен контрол, Общият съд трябва да прецени съществуващото положение към датата на приемане на своето решение (вж. точки 109 и 302 по-горе) предвид документите, които страните могат да му предоставят, при съобразяване на предвидените в член 48 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. условия за допустимост, до приключването на устната фаза на производството.
- 336 В това отношение на страните бе дадена възможност да приложат към материалите по делото документи от периода след приключването на писмената фаза на производството, чието съществуване и двете страни отбелязаха в хода на откритото съдебно заседание. Те се възползваха от тази възможност и всяка от тях представи становища по посочените документи. Освен това всяка от страните взе отношение по становището на противната страна.
- 337 Според жалбоподателите анализът на най-новите данни показва, че те не разполагат с достатъчна ликвидност, за да осигурят плащането на пълния размер на глобата, наложена им в обжалваното решение. Те също така не можели да разчитат на възможността да се обърнат към кредитни институции. При това положение, ако плащането на глобата бъде изискано, това щяло да доведе до тяхната ликвидация, при която вземането на Комисията нямало да се ползва с предимство.
- 338 Институциите, които вече им отпуснали кредити, не били готови да увеличат подкрепата си, за което свидетелстват отказите на тези институции да предоставят удължаване на кредитните облекчения, които жалбоподателите били поискали за три години през 2013 г. Така банките се съгласили да удължат действието на отпуснатите кредитни линии на жалбоподателите само от 14 септември 2014 г. до 30 ноември 2015 г.
- 339 Жалбоподателите освен това не успели да реализират продажбите на активите, получените средства от които смятали да отделят за намаляване на задлъжнялостта си. Това положение показвало слабата доходност на поземлените имоти и на съоръженията и съответно ниската стойност на активите, от които смятали да се освободят.
- 340 Подобряването на счетоводните им резултати до голяма степен се дължало на включването на резерви, които били заделени с цел плащане на глобата. В допълнение, намаляването на задлъжнялостта на Ramprus нямало отражение върху способността им за плащане. Освен това ефектът от намаляването на данъчната тежест в резултат на амортизациите във връзка с извършените преди пет години инвестиции бил към изчерпване.

- 341 Разсрочените вноски, които правели в изпълнение на определение Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия, точка 65 по-горе (EU:T:2011:178), представлявали годишна финансова тежест от 3,6 милиона евро и това не им позволявало да извършват необходимите инвестиции за запазването на конкурентоспособността си.
- 342 Жалбоподателите твърдят, че ликвидацията им щяла да доведе до спадане на стойността на техните активи. Според тях трябвало да се приеме, че ако един-единствен приобретател реши да ги изкупи, стойността на активите им щяла незабавно да спадне с около 25 %.
- 343 Накрая, не трябвало да се вземат предвид изявления, направени от групата Penta/Equinox, що се отнася до устойчивостта на техния баланс, тъй като такива изявления били израз на загриженост за имиджа и нямало никаква гаранция, че са искрени.
- 344 Въз основа на това жалбоподателите твърдят, че Общият съд трябва значително да намали размера на глобата, тъй като кумулиране на намаляване с разсрочено плащане на вноските би могло да има само изключителен характер. Според тях всяка глоба може да бъде платена, при това независимо от размера ѝ, ако плащанията могат да се разсрочат в достатъчно дълъг период. Освен това Общият съд трябвало да използва за отправна точка датата, на която Комисията е извършила преценката на способността им за плащане, като в противен случай щял да бъде нарушен принципът на равно третиране, защото способността за плащане на другите предприятия била преценена към този момент.
- 345 Комисията оспорва тези доводи.
- 346 Най-напред трябва да се констатира, че в определение Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия, точка 65 по-горе (EU:T:2011:178), като временна мярка жалбоподателите са осъдени да платят сумата от 2 милиона евро, както и месечна сума, съставляваща допълнително задължение в размер на 3,6 милиона евро годишно. Безспорно е, че до момента жалбоподателите изпълняват това задължение и съответно въпросът дали тяхното финансово положение им позволява да платят глобата вече засяга сума, съставляваща около две трети от първоначално определения на WDI размер. Всъщност безспорно е, че досега платените суми са на стойност над 15 милиона евро.
- 347 Безспорно е също, че между 2011 г. и 2013 г. жалбоподателите са извършили собственото си реструктуриране, в края на което Ramrus се оказва без дългове към кредитните институции. Комисията освен това твърди, а жалбоподателите не оспорват, че видно от писмото, което са ѝ изпратили на 28 май 2014 г., общата задължнялост на групата Ramrus от 350 милиона евро през 2010 г. спада на 160 милиона евро през 2013 г., по-специално поради откази от вземания от страна на кредитни институции и обмен на вземания (swap) с инвеститора Penta/Equinox, който по това време възнамерява да придобие групата, преобразувайки вземанията си в дялови участия. По този повод Penta/Equinox публикува прессъобщение, представено от Комисията, в което посочва, че счита баланса на жалбоподателите за „устойчив“ (sustainable balance sheet).
- 348 Комисията също така посочва, без това да се оспорва, че жалбоподателите са продали притежавани от тях дялови участия в други дружества, а сумите от продажбите са заделили за намаляване на задължнялостта си. Безспорно е също така, че от приемането на обжалваното решение нататък отпуснатите на жалбоподателите кредитни линии са били удължавани всеки път преди падежа им. Комисията освен това твърди, че жалбоподателите са успели да намалят производствените си разходи както чрез договарянето на благоприятни търговски условия (стоки на консигнация при техни клиенти, удължаване на предоставените от доставчиците им срокове за плащане), така и чрез сключването на споразумения с техните служители с цел намаляване на разходите за труд.

- 349 От приложените по делото от страните годишни доклади за финансовата 2013 г. е видно, че текущите перспективи на WDI, както по отношение на предвижданията за поръчки, така и относно жизнеспособността на предприятието, са били благоприятни.
- 350 Противно на твърденията на жалбоподателите, трябва да се приеме, че всички тези признаци свидетелстват за доверието на техните финансови и търговски партньори по отношение на тяхната жизнеспособност, при положение че, както бе припомнено в точка 288 по-горе, предприятието, което прави искането, трябва да докаже, че поради финансовото си положение плащането на наложената му глоба би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност. Самите жалбоподатели обаче твърдят, че в хипотезата, при която плащането на глобата води до ликвидацията им, трябва да се очаква стойността на техните активи да спадне с около 25 %, което не може да представлява загуба на цялата стойност.
- 351 Освен това като неотнормимо следва да се отхвърли твърдението на жалбоподателите, че не разполагали с необходимата ликвидност, за да се справят с плащането на глобата, тъй като поради тази причина не може да се предостави никакво намаляване на глоба.
- 352 Също така, както бе констатирано в точки 347 и 348 по-горе, между 2011 г. и 2013 г. жалбоподателите успяват да намалят задължениостта си със сума, която като ежегодна стойност надхвърля първоначалния размер на глобата, като същевременно кредитните институции винаги са се съгласявали да удължават предоставените облекчения. При това положение твърдението им, че никоя кредитна институция повече не би ги подкрепила, ако оставащата за плащане от тях сума по глобата бъде изисквана, не може да се приеме за доказано, като това не засяга възможността жалбоподателите да поискат от Комисията самата тя да им предостави облекчения при плащането.
- 353 В допълнение, невъзможността жалбоподателите да намерят купувач за всички елементи от активите, за някои от които самите те твърдят, че не са достатъчно доходни, не е достатъчна, за да се докаже невъзможността им да поемат плащането на глобата.
- 354 Що се отнася до твърдението на жалбоподателите, че подобряването на техните резултати се дължи на включването на резерви, които те заделили, за да могат да платят глобата, трябва да се отбележи, както прави Комисията, че това включване съответства на вече платените суми като временна мярка в изпълнение на определение Westfälische Drahtindustrie и др./Комисия, точка 65 по-горе (EU:T:2011:178), и че резервите, съответстващи на сумите, които остава да се платят, в случай че жалбата им бъде отхвърлена от Общия съд, не са били използвани.
- 355 Що се отнася до отрицателните последици, възникнали от плащането на глобата, трябва да се припомни, че с възможността съответното предприятие да получи намаляване поради неспособността му за плащане не се цели то да бъде предпазено от всички неблагоприятни последици, които може да последват от плащането на глобата, включително самата му ликвидация, а само, в тази хипотеза, от това неговите активи да загубят цялата си стойност.
- 356 Що се отнася до довода на жалбоподателите във връзка с нарушаването на принципа на равно третиране, тъй като Общият съд преценява способността им за плащане към датата на произнасянето си, докато способността за плащане на другите предприятия била преценена към датата на приемане на обжалваното решение, този довод следва да бъде отхвърлен. Всъщност жалбоподателите не се намират в сходно положение с това на другите предприятия, които не са подали жалба с цел да оспорят извършената от Комисията преценка на способността им за плащане, по-специално тъй като в разглеждания случай подаването от жалбоподателите на настоящата жалба, както и частичното уважаване на молбата им за допускане на обезпечение, води до спиране на действието на изискуемостта за плащането на цялата наложена им глоба до постановяването на настоящото решение.

- 357 От гореизложеното следва, че жалбоподателите не могат да твърдят, че трябва да им се предостави намаляване на глобата въз основа на способността им за плащане поради причини, аналогични на посочените от Комисията в точка 35 от Насоките.
- 358 Следователно, от една страна, член 2, точка 8 от обжалваното решение и писмото от 14 февруари 2011 г. трябва да бъдат отменени, и от друга страна, жалбоподателите трябва да бъдат осъдени да платят глоба, чийто размер е идентичен на размера на глобата, който им е била наложена в обжалваното решение.

По съдебните разноски

- 359 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда, ако всяка от страните е загубила съответно по едно или няколко от предявените основания, то всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това. С оглед на обстоятелствата в разглеждания случай следва да се реши, че жалбоподателите понасят половината от направените от тях съдебни разноски, а Комисията понася собствените си съдебни разноски и половината от разноските на жалбоподателите, включително тези по обезпечителното производство.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

- 1) Липсва основание за произнасяне по настоящата жалба в частта относно намаляването на глобата, предоставено на Westfälische Drahtindustrie GmbH и на Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG в Решение С(2010) 6676 окончателен на Комисията от 30 септември 2010 г.
- 2) Отменя член 2, точка 8 от Решение С(2010) 4387 окончателен на Комисията от 30 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка СОМР/38344 — Стомана за предварително налягане), изменено с Решение С(2010) 6676 окончателен на Комисията от 30 септември 2010 г. и с Решение С(2011) 2269 окончателен на Комисията от 4 април 2011 г.
- 3) Отменя писмото на генералния директор на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията от 14 февруари 2011 г.
- 4) Осъжда солидарно Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. и Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. да заплатят глоба в размер на 15 485 000 EUR.
- 5) Осъжда солидарно Westfälische Drahtindustrie и Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. да заплатят глоба в размер на 23 370 000 EUR.
- 6) Осъжда Westfälische Drahtindustrie да заплати глоба в размер на 7 695 000 EUR.
- 7) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

- 8) **Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. и Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. понасят половината от направените от тях съдебни разноски, включително тези по обезпечителното производство. Комисията понася направените от нея съдебни разноски и половината от съдебните разноски на Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. и Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co., включително тези по обезпечителното производство.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 юли 2015 година.

Подписи